

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-18-04

Druk nr 2544
Warszawa, 16 lutego 2004 r.

Pan
Marek Borowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**- o zmianie ustawy - Ordynacja
podatkowa oraz o zmianie ustawy
o kontroli skarbowej,**

co do którego Rada Ministrów zadeklarowała, że ma na celu dostosowanie polskiego ustawodawstwa do prawa Unii Europejskiej.

Jednocześnie, zgodnie z wymogami art. 34 ust. 5 regulaminu Sejmu, przekazuję, przetłumaczone na język polski, teksty przepisów Unii Europejskiej, do których ma być dostosowane prawo polskie.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Finansów.

Z wyrazami szacunku

(-) Leszek Miller

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz o zmianie ustawy o kontroli skarbowej¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. Nr 137, poz. 926, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 82 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Banki oraz inne instytucje finansowe, na pisemne żądanie ministra właściwego do spraw finansów publicznych lub jego upoważnionego przedstawiciela, są obowiązane do udzielenia informacji w razie wystąpienia władz państw obcych – w zakresie i na zasadach wynikających z umów o unikaniu podwójnego opodatkowania, innych ratyfikowanych umów międzynarodowych, których stroną jest Rzeczpospolita Polska oraz określonych w rozdziale 2 działu VIIa.”;

2) art. 295 otrzymuje brzmienie:

„Art. 295. W toku postępowania podatkowego dostęp do informacji pochodzących z banku lub innej instytucji finansowej, w tym uzyskanych od państw członkowskich Unii Europejskiej, przysługuje:

- 1) funkcjonariuszowi celnemu lub pracownikowi – załatwiający sprawę, ich bezpośrednim przełożonym, naczelnikowi urzędu skarbowego oraz naczelnikowi urzędu celnego,
- 2) organom i pracownikom organów, o których mowa w art. 305c, właściwym w zakresie udzielania i występowania o udzielenie informacji.”;

3) w art. 296:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Akta spraw zawierające informacje:

1) pochodzące z banków, z wyłączeniem informacji, o których mowa w art. 82 § 2, oraz z innych instytucji finansowych,

2) określone w art. 305b, uzyskane od państw członkowskich Unii Europejskiej, pochodzące z banków oraz innych instytucji finansowych

– przechowuje się w pomieszczeniach zabezpieczonych zgodnie z przepisami o ochronie informacji niejawnych.”,

b) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Ponowne włączenie do akt sprawy informacji, o których mowa w § 1, następuje wyłącznie w przypadkach określonych w art. 297 i 297a.”;

4) w art. 297 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. W przypadkach określonych w § 1 pkt 1 lub 2 stosuje się odpowiednio przepis art. 295.”;

5) po art. 297 dodaje się art. 297a w brzmieniu:

„Art. 297a. § 1. Informacje określone w art. 305b, uzyskane od państw członkowskich Unii Europejskiej, lub akta zawierające takie informacje, są udostępniane wyłącznie organom wymienionym w art. 297, na zasadach określonych w tym przepisie, gdy toczące się przed tym organem postępowanie lub czynności wykonywane przez ten organ są związane z prawidłowym określaniem podstaw opodatkowania i wysokości zobowiązania podatkowego lub wymiarem innych należności, których dochodzenie,

zgodnie z przepisami o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, jest możliwe na wniosek obcego państwa.

§ 2. Udostępnienie informacji dla innych celów, niż wymienione w § 1, wymaga uzyskania zgody właściwej władzy państwa członkowskiego Unii Europejskiej, od którego otrzymano informacje.”;

6) uchyla się art. 300;

7) po art. 305 dodaje się dział VIIa w brzmieniu:

„Dział VIIa

Wymiana informacji podatkowych z innymi państwami

Rozdział 1

Zasady ogólne wymiany informacji podatkowych

Art. 305a. W zakresie i na zasadach wynikających z umów o unikaniu podwójnego opodatkowania oraz z innych ratyfikowanych umów międzynarodowych, których stroną jest Rzeczpospolita Polska, informacje zawarte w aktach spraw podatkowych lub inne informacje podatkowe mogą być udostępniane właściwym władzom państw obcych, z zastrzeżeniem, że wykorzystanie udostępnionych informacji nastąpi zgodnie z zasadami określonymi w tych umowach.

Rozdział 2

Szczegółowe zasady wymiany informacji podatkowych z państwami członkowskimi Unii Europejskiej

Art. 305b. Wymiana obejmuje wszelkie informacje istotne dla prawidłowego określania podstaw opodatkowania i wysokości zobowiązania podatkowego w zakresie:

- 1) opodatkowania dochodu, majątku lub kapitału, bez względu na sposób i formę opodatkowania, w tym opodatkowania dochodu ze sprzedaży rzeczy lub praw majątkowych oraz przyrostu wartości majątku lub kapitału,
- 2) podatku akcyzowego od olei mineralnych, alkoholi, napojów alkoholowych i wyrobów tytoniowych,
- 3) opodatkowania składek ubezpieczeniowych.

Art. 305c. § 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych występuje do właściwych władz państw członkowskich Unii Europejskiej, zwanych dalej „obcymi władzami”, o udzielenie informacji, o których mowa w art. 305b, oraz udziela im takich informacji na zasadach określonych w niniejszym rozdziale.

§ 2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może upoważnić Generalnego Inspektora Kontroli Skarbowej, dyrektora izby skarbowej, dyrektora izby celnej oraz dyrektora urzędu kontroli skarbowej do występowania do obcych władz o udzielenie informacji i udzielania im informacji, o których mowa w art. 305b, na zasadach określonych w niniejszym rozdziale.

Art. 305d. Informacje określone w art. 305b, zwane dalej „informacjami”, są udzielane na wniosek obcych władz lub z urzędu.

Art. 305e. Wniosek o udzielenie informacji powinien zawierać:

- 1) dane identyfikujące podmiot, którego informacje mają dotyczyć: nazwisko lub nazwę, adres i inne posiadane

dane niezbędne do identyfikacji podmiotu, którego wniosek dotyczy,

- 2) wskazanie zakresu żądanych informacji i celu ich wykorzystania,
- 3) stwierdzenie, że wyczerpano możliwości uzyskania informacji na podstawie przepisów prawa krajowego państwa wnioskującego,
- 4) zobowiązanie się do objęcia tajemnicą udzielonych informacji, zgodnie z przepisami prawa krajowego państwa wnioskującego.

Art. 305f. § 1. Wniosek obcej władzy wszczyna postępowanie w sprawie udzielenia informacji.

§ 2. Postępowanie powinno być zakończone bez zbędnej zwłoki.

§ 3. O każdym przypadku zwłoki powiadamia się obce władze, z podaniem przyczyny zwłoki udzielenia informacji.

§ 4. W sprawie udzielenia lub odmowy udzielenia informacji wydaje się postanowienie.

Art. 305g. § 1. Jeżeli dane zawarte we wniosku obcej władzy nie są wystarczające do udzielenia informacji, właściwy organ zwraca się niezwłocznie do tej władzy o nadesłanie danych uzupełniających, w wyznaczonym terminie.

§ 2. W przypadku nieuzupełnienia wniosku zgodnie z wezwaniem, właściwy organ odmawia udzielenia informacji.

Art. 305h. Odmawia się udzielenia informacji, jeżeli:

- 1) zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że obca władza nie wyczerpała możliwości uzyskania wnioskowanych informacji na podstawie przepisów prawa krajowego,
- 2) organ podatkowy lub organ kontroli skarbowej nie posiada uprawnień do uzyskania wnioskowanych informacji,
- 3) odrębne przepisy lub ratyfikowane umowy międzynarodowe uniemożliwiają udzielenie wnioskowanych informacji lub wykorzystanie ich przez państwo wnioskujące dla celów wskazanych we wniosku,
- 4) udzielenie informacji prowadziłoby do ujawnienia tajemnicy przedsiębiorstwa, przemysłowej lub zawodowej albo procesu produkcyjnego,
- 5) udzielenie informacji naruszyłoby porządek publiczny Rzeczypospolitej Polskiej,
- 6) państwo wnioskujące nie może udzielać informacji o podobnym charakterze,
- 7) przepisy prawa krajowego państwa wnioskującego nie zapewniają objęcia tych informacji tajemnicą na takich samych zasadach, na jakich są chronione takie same informacje uzyskane na podstawie przepisów prawa krajowego państwa wnioskującego.

Art. 305i. Wniosek o udzielenie informacji może być w każdym czasie wycofany przez właściwy organ.

Art. 305j. W sprawach nieuregulowanych w art. 305b-305i stosuje się odpowiednio przepisy rozdziałów 1, 2, 4, 5, 8, 9 i 14 działu IV.

Art. 305k. § 1. Właściwy organ udziela z urzędu informacji obcym władzom, gdy:

- 1) uprawdopodobnione jest uszczuplenie należności podatkowych lub obejście prawa podatkowego państwa członkowskiego Unii Europejskiej,
- 2) korzystanie przez podatnika z ulg podatkowych może być podstawą powstania obowiązku podatkowego lub zwiększenia zobowiązania podatkowego w państwie członkowskim Unii Europejskiej,
- 3) ustalenia postępowania podatkowego lub kontrolnego, dokonane w oparciu o informacje uzyskane od obcej władzy, mogą być użyteczne dla prawidłowego określania podstaw opodatkowania i wysokości zobowiązania podatkowego.

§ 2. Przepis art. 305h stosuje się odpowiednio.

Art. 305l. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w celu usprawnienia współpracy, może zawierać z obcymi władzami porozumienia dwustronne lub wielostronne w zakresie szczegółowych zasad i trybu wymiany informacji.

Art. 305m. Informacje otrzymane od obcej władzy można przekazać władzy innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, za zgodą władzy państwa udzielającego informacji.”

Art. 2. W ustawie z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 65) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 10 w ust. 2 po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu:
„6a) przekazuje Komisji Europejskiej plany kontroli w zakresie kontroli środków, o których mowa w art. 34a ust. 5 pkt 6a lit. a i b,”;
- 2) w art. 34a w ust. 5:
 - a) w pkt 6a dodaje się lit. c w brzmieniu:
„c) prawidłowości przekazywania środków własnych do budżetu Unii Europejskiej,”,
 - b) po pkt 6a dodaje się pkt 6b w brzmieniu:
„6b) na zasadach wzajemności organom innych państw w zakresie realizacji wspólnych programów finansowanych ze środków Unii Europejskiej – w sposób określony w art. 33 ust. 4,”;
- 3) w art. 34b ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Organy kontroli skarbowej są obowiązane udostępniać informacje wynikające z akt kontroli skarbowych lub inne informacje podatkowe – w zakresie i na zasadach określonych odrębnymi przepisami.”

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej, z wyjątkiem art. 2 pkt 1 i 2, które wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

-
- 1) Niniejsza ustawa dokonuje transpozycji dyrektywy 77/799/EWG z dnia 19 grudnia 1977 r. dotyczącej wzajemnej pomocy właściwych władz Państw Członkowskich w dziedzinie podatków bezpośrednich (Dz. Urz. WE L 336 z 27.12.1977, str. 15 i n.) ostatnio zmienionej dyrektywą 2003/93/WE z dnia 7 października 2003 r. (Dz. Urz. WE L 264 z 15.10.2003, str. 23).
 - 2) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 160, poz. 1083, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 1999 r. Nr 11, poz. 95 i Nr 92, poz. 1062, z 2000 r. Nr 94, poz. 1037, Nr 116, poz. 1216, Nr 120, poz. 1268 i Nr 122, poz. 1315, z 2001 r. Nr 16, poz. 166, Nr 39, poz. 459, Nr 42, poz. 475, Nr 110, poz. 1189, Nr 125, poz. 1368 i Nr 130, poz. 1452, z 2002 r. Nr 89, poz. 804, Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 169, poz. 1387 oraz z 2003 r. Nr 130, poz. 1188, Nr 137, poz. 1302, Nr 170, poz. 1660 i Nr 228, poz. 2255 i 2256.

U Z A S A D N I E N I E

Projekt ustawy został opracowany w związku z koniecznością implementacji do krajowego porządku prawnego dyrektywy Rady 77/799/EWG z dnia 19 grudnia 1977 r. dotyczącej wzajemnej pomocy właściwych władz Państw Członkowskich w dziedzinie podatków bezpośrednich (zmienionej dyrektywą Rady 79/1070/EWG, 92/12/EWG oraz dyrektywą Rady 2003/93/WE). Implementacja dotyczy także organów kontroli skarbowej. Pozostałe zmiany do ustawy o kontroli skarbowej mają charakter dostosowawczy, umożliwią bowiem współpracę z Komisją Europejską w zakresie dotyczącym kontroli wykorzystanych środków własnych Unii Europejskiej.

1. Zmiana zaproponowana w art. 82 § 2 ustawy – Ordynacja podatkowa ma na celu umożliwienie Ministrowi Finansów lub jego upoważnionemu przedstawicielowi występowania do banków oraz innych instytucji finansowych o udzielenie informacji, w trybie i na zasadach określonych w rozdziale 2 działu VIIa, istotnych dla prawidłowego określania podstaw opodatkowania i wysokości zobowiązania podatkowego.
2. Projektowany art. 295 określa okoliczności udostępnienia informacji pochodzących z banku lub innej instytucji finansowej oraz krąg podmiotów, którym w toku postępowania podatkowego przysługuje prawo dostępu do tych

-
- informacji. Takim samym regułom poddano udostępnianie informacji pochodzących z banku lub z innej instytucji finansowej uzyskane od państw członkowskich UE.
3. Art. 296 § 1 zapewnia szczególny sposób ochrony informacji pochodzących z banków oraz z innych instytucji finansowych, uzyskanych także od państw członkowskich UE i pochodzących również z tych instytucji. Zmiana w art. 296 § 3 jest konsekwencją wprowadzenia art. 297a.
 4. Zmiana art. 297 § 2 jest konsekwencją nowego brzmienia art. 295.
 5. Art. 297a, podobnie jak art. 295 i art. 296 § 1 ustawy – Ordynacja podatkowa, stanowi gwarancję zachowania informacji otrzymanych od państwa członkowskiego UE na takich samych zasadach jak informacji otrzymanych na mocy ustawodawstwa krajowego. Przez odesłanie do art. 297 przepis ten wskazuje organy, którym będzie można udostępnić informacje uzyskane od państw członkowskich UE, bądź akta zawierające takie informacje, oraz warunki ich udostępnienia.
 6. Szczegółowe zasady wymiany informacji podatkowych z państwami członkowskimi UE zostały uregulowane w nowym dziale VIIa „Wymiana informacji podatkowych z innymi państwami”. Art. 305b ustawy – Ordynacja podatkowa określa zakres informacji podlegających wymianie. Przepis ten dotyczy wymiany informacji w zakresie podatku dochodowego od osób prawnych, dochodowego od osób fizycznych oraz podatku od czynności cywilnoprawnych. Informacje dotyczące przedmiotowych podatków będą mogły być wymieniane zarówno na wniosek jak i z urzędu – art. 305d.
 7. W art. 305c wskazuje się organy uprawnione do występowania o informacje oraz udzielania informacji właściwym władzom państw członkowskich UE, istotnych dla prawidłowego określania podstaw opodatkowania i wysokości zobowiązania podatkowego. Umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania przewidują, że właściwym do stosowania i wykonywania postanowień tych umów jest Minister Finansów lub jego upoważniony przedstawiciel. Taką zasadę przyjęto także w art. 305c. Dodatkowo, przepisy dyrektywy (art. 1 ust. 5) jednoznacznie wskazują, że właściwym w zakresie wymiany informacji jest sam minister bądź też upoważniony przedstawiciel. Zwrócić należy także uwagę na aspekty praktyczne takiego rozwiązania, m.in. możliwość szybszego udzielania informacji.
 8. Elementy jakie powinien zawierać wniosek o udzielenie informacji precyzuje art. 305e. Jeżeli okaże się, że informacje zawarte we wniosku obcej władzy są niewystarczające do wykonania wniosku przewiduje się możliwość wystąpienia do obcej władzy o nadesłanie danych uzupełniających. Jeżeli wniosek nie zostanie uzupełniony zgodnie z wezwaniem właściwy organ odmówi udzielenia informacji – art. 305g. Ponadto, przesłanki odmowy udzielenia wnioskowanych informacji zostały szczegółowo określone w art. 305h.
 9. W art. 305f przyjęto zasadę, podobnie jak w postępowaniu podatkowym, że wniosek obcej władzy o udzielenie informacji wszczyna postępowanie podatkowe. Określono formę postanowienie, w jakiej następuje udzielenie bądź odmowa udzielenia informacji.
 10. Polski organ, który występuje do państwa członkowskiego UE z wnioskiem o udzielenie informacji, będzie mógł w każdym czasie wniosek wycofać (art. 305i).

-
11. Art. 305k określa sytuacje, w których wymiana informacji następuje z urzędu. Jednakże obowiązek udzielenia informacji nie powstanie w przypadku istnienia negatywnych przesłanek określonych w art. 305h.
 12. Art. 305l zawiera regulacje dotyczące procedury konsultacyjnej przewidzianej w art. 9 dyrektywy.
 13. Wszelkie informacje, otrzymane od obcych władz będą mogły być udostępnione administracji podatkowej państwa trzeciego, pod warunkiem wyrażenia zgody na ich przekazanie przez władzę udzielającą informacji.
 14. Konsekwencją wprowadzenia regulacji dotyczącej zasad wymiany informacji podatkowych, określonych w dziale VIIa jest uchylenie art. 300 ustawy – Ordynacja podatkowa.
 15. Ustawa o kontroli skarbowej, w swym obecnym kształcie, nie stwarza możliwości przekazywania przez kontrolę skarbową informacji dotyczących planów kontroli środków pochodzących z Unii Europejskiej. Zarówno *acquis communautaire* jak i postanowienia umów zawartych z Komisją Europejską przez Rzeczpospolitą Polską stawiają przed administracją polską szereg wymagań, między innymi dotyczących przekazywania Komisji Europejskiej planów kontroli dotyczących szeroko pojętych środków Unii Europejskiej. W tym celu należy stworzyć prawną możliwość przekazywania przez Generalnego Inspektora Kontroli Skarbowej planów kontroli odpowiednim służbom Komisji Europejskiej. Stąd też niezbędnym staje się wprowadzenie regulacji określonej w art. 2 pkt 1 projektu ustawy.
 16. Dodatkowo ustawa o kontroli skarbowej w swym brzmieniu obowiązującym od 1 września 2003 r. nie uprawnia organów kontroli skarbowej do przekazywania Komisji Europejskiej akt kontroli dotyczących środków własnych Unii Europejskiej. Możliwość przekazywania tych informacji, w oparciu o projektowany art. 2 pkt 2 ustawy, ma kluczowe znaczenie dla istnienia systemów środków własnych Unii Europejskiej oraz współpracy ze służbami Komisji Europejskiej w tym zakresie.
 17. W najbliższej przyszłości rozpocznie się wdrażanie programów finansowanych ze środków Unii Europejskiej, realizowanych wspólnie przez państwa członkowskie (np. programy INTERREG). Powstaje więc konieczność zapewnienia, na zasadach wzajemności, możliwości wymiany pomiędzy odpowiednimi służbami państw członkowskich informacji na temat wyników kontroli prowadzonych przez te państwa a Rzeczpospolitą Polską w zakresie nieprawidłowości oraz informacji o funkcjonowaniu systemu zarządzania i kontroli środków pochodzących z Unii Europejskiej. Stąd też propozycja art. 2 pkt 3 projektu ustawy.

-
18. W projektowanym art. 34b ust. 2 przewiduje się możliwość udostępniania przez organy kontroli skarbowej informacji wynikających z akt kontroli skarbowych lub innych informacji w zakresie i na zasadach określonych odrębnymi przepisami.

Ocena skutków regulacji

I. Cel wprowadzenia ustawy

W stanowisku negocjacyjnym Polski w obszarze „Podatki” Polska zobowiązała się do dokonania zmian w zakresie podatków pośrednich uznając, że wymiana informacji w zakresie podatków bezpośrednich jest już zapewniona w oparciu o dwustronne umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania. Realizując stanowisko negocjacyjne wprowadzono zmiany dostosowawcze do ustawy – Ordynacja podatkowa – w art. 82 § 3, art. 299 § 2 i art. 300.

Jednakże mając na uwadze, że zakres informacji podlegających wymianie na podstawie umów o unikaniu podwójnego opodatkowania jest w przypadku niektórych umów węższy, niż przewiduje to dyrektywa oraz w związku ze zmianą koncepcji co do implementacji dyrektywy Rady 77/799/EWG z dnia 19 grudnia 1977 r. dotyczącej wzajemnej pomocy właściwych władz Państw Członkowskich w dziedzinie podatków bezpośrednich (zmienionej dyrektywą Rady 79/1070/EWG, 92/12/EWG oraz dyrektywą Rady 2003/93/WE) powstała konieczność wprowadzenia odpowiednich zmian do ustawy – Ordynacja podatkowa oraz do ustawy o kontroli skarbowej, w celu zapewnienia podstawy prawnej dla dokonywania wymiany informacji w zakresie i na zasadach przewidzianych dyrektywą.

II. Konsultacje społeczne

W celu przeprowadzenia konsultacji społecznych tekst projektu ustawy został zamieszczony na stronie internetowej Ministerstwa Finansów. Ponadto projekt ustawy został przedstawiony do opinii Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego, której tryb pracy uniemożliwił zgłoszenie ewentualnych uwag, a także do opinii Związku Banków Polskich, który nie zgłosił uwag, oraz do opinii Krajowej Rady Doradców Podatkowych, której uwagi uwzględniono w zakresie dotyczącym:

- doprecyzowania art. 297a przez wskazanie, że możliwość udostępniania informacji, o których mowa w art. 305b, istnieje także w przypadkach związanych z wymiarem innych należności, których można dochodzić, zgodnie z przepisami o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, na wniosek obcego państwa,

-
- przesłankę odmowy udzielenia informacji, przez wykreślenie w art. 305h pkt 5 przesłanki odmowy udzielenia informacji ze względu na naruszenie interesu społecznego Rzeczypospolitej Polskiej,
 - doprecyzowania treści art. 305c przez jednoznaczne wskazanie kompetencji organów wymienionych w tym przepisie oraz posługiwania się ujednoliconym nazewnictwem tych organów – „właściwy organ”.

Nieuwzględniono natomiast uwagi Krajowej Rady Doradców Podatkowych w zakresie:

- doprecyzowania treści art. 295 w kwestii dostępu do informacji objętych tajemnicą bankową bezpośrednio funkcjonariuszowi lub pracownikowi organu podatkowego (art. 295). Oczywistym jest, że dostęp do przedmiotowych informacji będzie miał wyłącznie funkcjonariusz celny lub pracownik bezpośrednio załatwiający sprawę, co znajduje potwierdzenie w zmienionej redakcji tego przepisu,
- odesłania w art. 295 do zakresu informacji, o których mowa w art. 182, pochodzących z banków lub innych instytucji finansowych. Zaproponowana zmiana brzmienia tego przepisu ma jedynie charakter redakcyjny. Nowelizacja nie zmienia zaś zasad pozyskiwania informacji. Informacje, o których mowa w tym przepisie mogą więc być uzyskiwane wyłącznie na podstawie przepisów art. 82 § 3, art. 182 i art. 275 ustawy – Ordynacja podatkowa,
- redakcji przepisu art. 305k § 1 pkt 1. Zdaniem Krajowej Rady Doradców Podatkowych przepis ten nie wskazuje podmiotu, który ma uprawdopodobnić uszczuplenie należności podatkowych. W projekcie organami właściwymi, które są uprawnione do wymiany informacji z obcymi władzami, są minister właściwy do spraw finansów publicznych oraz organy przez niego upoważnione: Generalny Inspektor Kontroli Skarbowej, dyrektor izby skarbowej, dyrektor izby celnej oraz dyrektor urzędu kontroli skarbowej. Organy, zobligowane do udzielenia z urzędu informacji obcym władzom, dokonują oceny uprawdopodobnienia uszczuplenia należności podatkowych na podstawie całokształtu okoliczności prawnych i faktycznych, dokonując analizy określonego stanu faktycznego w oparciu o przepisy prawa podatkowego obowiązującego w Rzeczypospolitej Polskiej oraz państwach członkowskich

UE. Przede wszystkim należy mieć tu na uwadze przepisy umów o unikaniu podwójnego opodatkowania. Zakres przedmiotowy tego przepisu nie wykracza także poza ramy art. 4 dyrektywy. Art. 4 ust. 1 lit. c i d odnosi się do „oszczędności podatkowych” niedopuszczalnych prawnie, np. przez fikcyjny transfer zysków. Treść dyrektywy odpowiada więc, przy pewnym uogólnieniu, pojęciu „obejścia prawa podatkowego”, co znajduje potwierdzenie zarówno w polskim orzecznictwie sądowym jak i doktrynie,

- rozszerzenia zakresu udostępnienia informacji w art. 34b ust. 2 ustawy o kontroli skarbowej. Zmiana zaproponowana w projekcie ma na celu tylko i wyłącznie dokonanie implementacji dyrektywy. Udostępnianie innych informacji podatkowych będzie następowało w zakresie i na zasadach określonych innymi przepisami, np. na podstawie ustawy – Ordynacja podatkowa.

III. Zakres oceny skutków regulacji

- 1) Wpływ regulacji na dochody i wydatki budżetu oraz sektora publicznego – wejście w życie ustawy nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa w postaci zwiększenia wydatków lub zmniejszenia dochodów. Zmiany dotyczą procedury udostępniania i wymiany informacji między Rzeczpospolitą Polską a Państwami Członkowskimi UE.
- 2) Wpływ regulacji na rynek pracy – przedmiotowa ustawa nie wywiera wpływu na rynek pracy.
- 3) Wpływ regulacji na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki – przedmiotowa ustawa nie wywiera wpływu na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.
- 4) Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów – przedmiotowa ustawa nie wywiera wpływu na sytuację regionów.

UZASADNIENIE DOSTOSOWAWCZEGO CHARAKTERU PROJEKTU USTAWY O ZMIANIE USTAWY – ORDYNACJA PODATKOWA ORAZ O ZMIANIE USTAWY O KONTROLI SKARBOWEJ

Celem projektowanej ustawy jest dostosowanie przepisów obowiązującej ustawy – Ordynacja podatkowa do postanowień dyrektywy Rady 77/799/EWG z dnia 19 grudnia 1977 r. dotyczącej wzajemnej pomocy właściwych władz Państw Członkowskich w dziedzinie podatków bezpośrednich (zmienionej dyrektywą Rady 79/1070/EWG, 92/19/EWG oraz dyrektywą Rady 2003/93/WE). Pozostałe zmiany do ustawy o kontroli skarbowej mają charakter dostosowawczy, umożliwiają bowiem współpracę z Komisją Europejską w zakresie dotyczącym kontroli wykorzystywanych środków własnych Unii Europejskiej.

Projektowana ustawa określa okoliczności udostępnienia informacji pochodzących z banku lub innej instytucji finansowej oraz krąg podmiotów, którym w toku postępowania podatkowego przysługuje prawo dostępu do tych informacji. Takim samym regułem zostało poddane udostępnianie informacji pochodzących z banku lub innej instytucji finansowej uzyskanych od Państw Członkowskich UE.

Postanowienia przewidziane w projekcie są konsekwencją przyjętych w dyrektywach szczegółowych zasad wymiany informacji podatkowych, które określają m.in. zakres informacji podlegających wymianie oraz krąg podmiotów uprawnionych do występowania o te informacje. Przyjęte w zakresie wymiany informacji rozwiązanie, iż właściwym w tym przypadku jest Minister Finansów lub jego upoważniony przedstawiciel stworzy w praktyce możliwość szybszego udzielania informacji.

Przepisy projektowanej ustawy zawierają gwarancję zachowania informacji otrzymanych od Państwa Członkowskiego UE na takich samych zasadach jak informacji, które otrzymano na mocy ustawodawstwa krajowego. W projektowanej ustawie uregulowano również sytuacje, kiedy wymiana informacji następuje z urzędu, zastrzegając jednak, iż obowiązek taki nie powstanie, w przypadku istnienia przesłanek negatywnych. Zgodnie z przepisami dyrektywy zmieniona ustawa będzie również przewidywać możliwość udostępnienia wszelkich informacji, otrzymanych od obcych władz, administracji podatkowej państwa trzeciego, pod warunkiem wyrażenia zgody na ich przekazanie przez władzę udzielającą informacji.

URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ

MINISTER
Prof. dr hab. Danuta Hübner

Min. DH- 370 /04/DPE/01

Warszawa, 09.02. 2004 r.

Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz o zmianie ustawy o kontroli skarbowej, z prawem Unii Europejskiej, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

W związku z przedłożonym projektem ustawy (pismo nr RM-10-18-04), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Przedłożony projekt o zmianie ustawy – Ordynacja Podatkowa oraz o zmianie ustawy o kontroli skarbowej ma na celu zmianę ustawy - Ordynacja Podatkowa z dnia 29 sierpnia 1997 r. (Dz. U. nr 137 poz. 926, z późn. zm.) w związku z jej dostosowaniem do przepisów prawa Unii Europejskiej.
- II. W prawie Unii Europejskiej kwestia wzajemnej pomocy właściwych Państw Członkowskich w dziedzinie podatków bezpośrednich, podatku akcyzowego i opodatkowania składek ubezpieczeniowych jest uregulowana Dyrektywą Rady 77/799/EWG z dnia 19 grudnia 1977 r. o wzajemnej pomocy właściwych władz Państw

Członkowskich w obszarze podatków bezpośrednich i pośrednich (Dz. Urz. L 336 z dnia 27 grudnia 1977r.), zmienioną Dyrektywą Rady 79/1070/EWG z dnia 6 grudnia 1979 r. zmieniającą Dyrektywę Rady 77/799/EWG o wzajemnej pomocy właściwych władz Państw Członkowskich w obszarze podatków bezpośrednich (Dz. Urz. L 331 z 27 grudnia 1979 r.), Dyrektywą Komisji 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przemieszczania oraz kontrolowania (Dz. Urz. L 076 z dnia 23 marca 1992 r.) oraz Dyrektywą Rady 2003/93/EC z dnia 7 października 2003 r. zmieniającą Dyrektywę Rady 77/799/EWG o wzajemnej pomocy właściwych władz Państw Członkowskich w obszarze podatków bezpośrednich i pośrednich (Dz. Urz. L 264 z 15 października 2003 r.).

- III. Projektowana ustawa określa okoliczności udostępnienia informacji pochodzących z banku lub innej instytucji finansowej oraz krąg podmiotów, którym w toku postępowania podatkowego przysługuje prawo dostępu do tych informacji. Takim samym regułem zostało poddane udostępnianie informacji pochodzących z banku lub innej instytucji finansowej uzyskanych od Państw Członkowskich UE.

Postanowienia przewidziane w projekcie są konsekwencją przyjętych w Dyrektywach szczegółowych zasad wymiany informacji podatkowych, które określają m.in. zakres informacji podlegających wymianie oraz krąg podmiotów uprawnionych do występowania o te informacje. Przyjęte w zakresie wymiany informacji rozwiązanie, iż właściwym w tym przypadku jest Minister Finansów lub jego upoważniony przedstawiciel stworzy w praktyce możliwość szybszego udzielania informacji.

Przepisy projektowanej ustawy zawierają gwarancję zachowania informacji otrzymanych od Państwa Członkowskiego UE na takich samych zasadach jak informacji, które otrzymano na mocy ustawodawstwa krajowego. W projektowanej ustawie uregulowano również sytuacje, kiedy wymiana informacji następuje z urzędu, zastrzegając jednak, iż obowiązek taki nie powstanie, w przypadku istnienia przesłanek negatywnych.

Zgodnie z przepisami Dyrektywy zmieniona ustawa będzie również przewidywać możliwość udostępnienia wszelkich informacji, otrzymanych od obcych władz, administracji podatkowej państwa trzeciego, pod warunkiem wyrażenia zgody na ich przekazanie przez władzę udzielającą informacji.

- IV. Jednocześnie uprzejmie proszę o dołączenie do tekstu przekazanego na posiedzenie Rady Ministrów tłumaczenia na język polski aktów prawa wspólnotowego, które są transponowane na mocy omawianego projektu, zgodnie z Regulaminem Prac Rady Ministrów.
- V. **W konkluzji stwierdzam, że projekt ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz o zmianie ustawy o kontroli skarbowej jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.**

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Andrzej Raczko
Minister Finansów

**TABELARYCZNE ZESTAWIENIE PRZEPISÓW DYREKTYWY I
PROJEKTOWANYCH PRZEPISÓW USTAWY**

Lp.	Art. dyrektywy z dnia 19.12.1977 r., Nr 77/799/EWG dotyczącej wzajemnej pomocy właściwych władz Państw Członkowskich w obszarze podatków bezpośrednich, niektórych podatków akcyzowych oraz opodatkowania składek ubezpieczeniowych (zmienionej Dyrektywą Nr 79/1070/EWG, 92/12/EWG oraz Dyrektywą 2003/93/EC)	Art. w projekcie ustawy o zmianie ustawy - Ordynacja podatkowa oraz o zmianie ustawy o kontroli skarbowej
1	Art. 1 ust. 1	Art. 305b
2	Art. 1 ust. 2	Art. 305b
3	Art. 1 ust. 3	Art. 305b
4	Art. 1 ust. 4	Art. 305b
5	Art. 1 ust. 5	Art. 305c
6	Art. 2 ust. 1	Art. 305b Art. 305h pkt 1
7	Art. 2 ust. 2	Art. 305f § 1
8	Art. 3	Art. 305l
9	Art. 4	Art. 305k
10	Art. 5	Art. 305f § 2 i 3
11	Art. 6	Art. 305l
12	Art. 7 ust. 1	Art. 295 Art. 296 § 1 Art. 297a § 1 Art. 305h pkt 7
13	Art. 7 ust. 2	Nie dotyczy
14	Art. 7 ust. 3	Art. 297a § 2
15	Art. 7 ust. 4	Art. 305k § 2 Art. 305m
16	Art. 8 ust. 1	Art. 305h pkt 2 i 3
17	Art. 8 ust. 2	Art. 305h pkt 4 i 5
18	Art. 8. ust. 3	Art. 305h pkt 6
19	Art. 9	Art. 305l
20	Art. 10	Nie wymaga bezpośredniej implementacji

DYREKTYWA RADY

z dnia 19 grudnia 1977 r.

dotycząca wzajemnej pomocy właściwych władz Państw Członkowskich w dziedzinie podatków bezpośrednich

(77/799/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 100,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego ²,

a także mając na uwadze, co następuje:

uchylanie się od zobowiązań podatkowych oraz unikanie płacenia podatków, przekraczające granice pojedynczych Państw Członkowskich, prowadzą do strat wpływów budżetowych oraz naruszają zasady sprawiedliwego opodatkowania i mogą prowadzić do zakłóceń w przepływie kapitału oraz warunków konkurencji; z tego powodu zakłócają one funkcjonowanie Wspólnego Rynku;

z tych powodów dnia 10 lutego 1975 r. Rada podjęła uchwałę w sprawie środków, jakie mają być stosowane przez Wspólnotę w celu zwalczania sprzecznego z prawem uchylania się od zobowiązań podatkowych i unikania płacenia ich w skali międzynarodowej ³

problem ten ma charakter międzynarodowy co oznacza, że środki krajowe, których działanie nie wykracza poza granice państwowe, są niewystarczające; również współpraca między administracjami na podstawie umów dwustronnych nie jest w stanie skutecznie przeciwdziałać nowym formom oszustw podatkowych i unikania płacenia podatków, które w coraz większym stopniu nabierają charakteru międzynarodowego;

współpraca między administracjami podatkowymi we Wspólnocie powinna być wzmocniona zgodnie ze wspólnymi zasadami i regułami;

Państwa Członkowskie udzielają sobie wzajemnie informacji dotyczących poszczególnych przypadków; państwo poproszone o informacje, powinno przeprowadzić niezbędne dochodzenie w celu pozyskania tych informacji;

¹ Dz. U. nr C 293 z 13.12.1976, str. 34.

² Dz. U. nr C 56 z 7.03.1977, str. 66.

³ Dz. U. nr C 35 z 14.02.1975, str. 1.

Państwa Członkowskie, nawet bez jakiegokolwiek wniosku, przekazują sobie wszelkie informacje, które mogą być istotne dla prawidłowego naliczenia podatków od dochodu i kapitału, w szczególności w przypadkach, gdzie wydaje się występować fikcyjny transfer zysków między przedsiębiorstwami w różnych Państwach Członkowskich lub w przypadkach kontaktów gospodarczo - handlowych między przedsiębiorstwami w dwóch Państwach Członkowskich poprzez kraj trzeci w celu uzyskania korzyści podatkowej lub, jeżeli z jakiegokolwiek powodu wystąpiło lub może wystąpić uniknięcie bądź uchylenie się od zapłaty podatku;

ważne jest, aby urzędnicy administracji podatkowej jednego Państwa Członkowskiego mogli przebywać na terytorium innego Państwa Członkowskiego, jeżeli obydwa zainteresowane państwa uznają to za pożądane;

należy dołożyć starań dla zapewnienia, by informacje przekazywane w ramach takiej współpracy nie zostały ujawnione osobom nieupoważnionym tak, aby chronione były podstawowe prawa obywateli i przedsiębiorstw; w związku z tym konieczne jest, aby Państwa Członkowskie otrzymujące takie informacje nie wykorzystywały ich, bez upoważnienia ze strony dostarczającego je państwa, do celów innych niż podatkowe lub w celu ułatwienia postępowania karnoskarbowego w stosunku do osób, które nie przestrzegają prawa podatkowego; Państwa Członkowskie, które otrzymały informacje, muszą im nadać taki sam stopień poufności, jaki mają one w państwie, które ich dostarczyło, jeżeli to ostatnie państwo tego wymaga;

Państwo Członkowskie, które jest wezwane do przeprowadzenia dochodzenia lub dostarczenia informacji, miało prawo odmówić wykonania powyższego, jeżeli przepisy prawne lub praktyka administracyjna państwa udzielającego informacji nie upoważniają jego administracji podatkowej do przeprowadzania takiego dochodzenia lub zbierania bądź wykorzystywania takich informacji dla celów własnych, lub gdy dostarczenie takich informacji byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym albo prowadziłoby do ujawnienia tajemnic handlowych, przemysłowych lub zawodowych bądź procesu produkcyjnego lub gdy zainteresowane Państwo Członkowskie ze względów natury prawnej lub faktycznej nie byłoby w stanie dostarczyć równie ważnych informacji;

współpraca między Państwami Członkowskimi i Komisją jest niezbędna dla stałego badania procedur współpracy oraz wymiany doświadczeń w omawianych dziedzinach, w szczególności w dziedzinie fikcyjnego transferowania zysku wewnątrz grup przedsiębiorstw oraz w celu ulepszenia tych procedur i przygotowania właściwych zasad wspólnotowych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przepisy ogólne

1. Zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy, właściwe władze Państw Członkowskich, udzielają sobie wszelkich informacji, które mogą im umożliwić dokonanie prawidłowego naliczenia podatków od dochodu i kapitału.

2. Za podatki od dochodu i kapitału, bez względu na sposób ich pobierania, uważa się wszystkie podatki od całkowitego dochodu, całkowitego kapitału lub od elementów dochodu czy kapitału, łącznie z podatkami od przychodów z tytułu sprzedaży kapitału ruchomego lub nieruchomego, podatki od wynagrodzeń płacone przez przedsiębiorstwa, jak również podatki od wzrostu wartości kapitału.

3. Obecnie, podatkami, o których mowa. 2, są w szczególności:

w Belgii:

Impôt des personnes physiques / Personenbelasting

Impôt des sociétés / Vennootschapsbelasting

Impôt des personnes morales / Rechtspersonenbelasting

Impôt des non-résidents / Belasting der niet-verblijfhouders

w Danii:

Indkomstskat til staten

Selsskabsskat

Den kommunale indkomstskat

Den amtskommunale indkomstskat

Folkepensionsbidragene

Simandsskatten

Den saerlige indomstskat

Kirkeskatten

Formueskatten til staten

Bidrag til dagpengefonden

w Niemczech:

Einkommensteuer

Körperschaftsteuer

Vermögensteuer

Gewerbsteuer

Grundsteuer

we Francji:

Impôt sur le revenu

Impôt sur les sociétés

Taxe professionnelle

Taxe foncière sur le propriétés bâties

Taxe foncière sur les propriétés non bâties

w Irlandii:

Income tax (podatek od dochodu)

Corporation tax (podatek od przedsiębiorstw)

Capital gains tax

Wealth tax

we Włoszech:

Imposta sul reddito delle persone fisiche

Imposta sul reddito delle persone giuridiche

Imposta locale sui redditi

w Luksemburgu:

Impôt sur le revenu des personnes physiques

Impôt sur le revenu des collectivités

Impôt commercial communal

Impôt sur la fortune

Impôt foncier

w Holandii:

Inkomstenbelasting

Vennotschapsbelasting

Vermogensbelasting

w Zjednoczonym Królestwie:

Income tax

Corporation tax

Capital gains tax

Petroleum revenue tax

Development land tax

4. Ust. 1 ma również zastosowanie do wszystkich podatków o identycznym lub podobnym charakterze, które mogą być pobierane w późniejszym czasie, niezależnie, czy nakładano je dodatkowo w stosunku do podatków wymienionych w ust. 3 lub wprowadzano zamiast nich. Właściwe władze Państw Członkowskich będą się wzajemnie informować oraz powiadamiać Komisję o terminie wprowadzenia takich podatków.

5. Określenie „właściwa władza” oznacza:

w Belgii:

De minister van financiën lub upoważniony przedstawiciel

Le ministre des finances lub upoważniony przedstawiciel

w Danii:

Ministeren for skatter og afgifter lub upoważniony przedstawiciel

w Niemczech:

Der Bundesminister der Finanzen lub jego przedstawiciel

we Francji:

Le ministre de l'économie et des finances lub jego upoważniony przedstawiciel

w Irlandii:

The Revenue Commissioners lub ich przedstawiciele

we Włoszech:

Il Ministro per le finanze lub jego upoważniony przedstawiciel

w Luksemburgu:

Le ministre des finances lub jego upoważniony przedstawiciel

w Holandii:

De minister van financien lub jego upoważniony przedstawiciel

w Zjednoczonym Królestwie:

The Commissioners of Inland Revenue lub ich upoważnieni przedstawiciele

Artykuł 2

Wymiana informacji na wniosek

1. Właściwa władza Państwa Członkowskiego może zwrócić się z wnioskiem do właściwej władzy innego Państwa Członkowskiego o przekazanie określonych informacji określonych w art. 1 ust. 1 w szczególnej sprawie. Właściwa władza państwa, do której wniosek jest skierowany, nie ma obowiązku uwzględnienia takiego wniosku, jeżeli wydaje się, że właściwa władza państwa występującego z takim wnioskiem nie wyczerpała własnych zwyczajowo uznawanych źródeł informacji, których mogłaby użyć, odpowiednio do okoliczności, w celu uzyskania wymaganych informacji, bez ryzyka uzyskania poszukiwanych informacji, po zakończeniu postępowania.

2. W celu udzielenia informacji, o których mowa w ust. 1, właściwa władza Państwa Członkowskiego, do której wniosek jest skierowany, przeprowadza w danej sprawie niezbędne dochodzenie.

Artykuł 3

Regularna wymiana informacji

W odniesieniu do rodzajów spraw, które określą w ramach procedury konsultacyjnej, ustanowionej w art. 9, właściwe władze Państw Członkowskich, bez uprzedniego wniosku, regularnie wymieniają informacje, określone w art. 1 ust. 1.

Artykuł 4

Wymiana informacji z urzędu

1. Właściwa władza każdego Państwa Członkowskiego udziela bez uprzedniego wniosku właściwej władzy każdego innego zainteresowanego Państwa Członkowskiego znane jej informacje, o których mowa w art. 1 ust. 1, w następujących przypadkach:

- a) jeżeli właściwa władza jednego Państwa Członkowskiego ma podstawy przypuszczać, że może dojść do zmniejszenia podatku w drugim Państwie Członkowskim;
- b) jeżeli podatnik uzyskuje obniżkę lub zwolnienie z podatku w jednym Państwie Członkowskim, co może być powodem do podwyższenia podatku lub powstania obowiązku podatkowego w innym Państwie Członkowskim;

- c) w kontaktach gospodarczych między podatnikiem jednego Państwa Członkowskiego a podatnikiem innego Państwa Członkowskiego, które będą prowadzone w jednym lub więcej niż jednym kraju w taki sposób, że może to doprowadzić do oszczędności podatkowej w jednym z obydwu lub w obydwu Państwach Członkowskich;
- d) jeżeli właściwa władza Państwa Członkowskiego ma podstawy przypuszczać, że możliwa jest oszczędność podatkowa przez fikcyjny transfer zysków wewnątrz grupy przedsiębiorstw;
- e) jeżeli w jednym Państwie Członkowskim, w związku z informacjami, które zostały przekazane przez właściwą władzę innego Państwa Członkowskiego, został ustalony stan faktyczny, który może być przydatny do naliczenia podatku w tym innym Państwie Członkowskim.

2. Właściwe władze Państw Członkowskich mogą, w ramach procedury konsultacyjnej określonej w art. 9, rozszerzyć wymianę informacji, określonych w ust. 1, o inne przypadki niż te, które zostały tam wymienione.

3. Właściwe władze Państw Członkowskich mogą przekazywać sobie wzajemnie we wszystkich innych sprawach, bez uprzedniego wniosku, informacje określone w art. 1 ust. 1, o których powyższy wiadość.

Artykuł 5

Termin przekazania

Właściwa władza Państwa Członkowskiego udzielającego informacji wspomnianych w powyższych artykułach, przekazując te informacje stara się, by następowało to możliwie szybko. Jeżeli w przekazywaniu informacji pojawiają się przeszkody lub dojdzie do odmowy ich udzielenia, to natychmiast powinna zostać o tym powiadomiona władzę wnioskującą, wraz z podaniem przyczyn zaistnienia przeszkód lub powodów odmowy.

Artykuł 6

Współpraca pracowników administracji podatkowej zainteresowanego państwa

W celu stosowania powyższych przepisów właściwa władza Państwa Członkowskiego udzielająca informacji oraz właściwa władza zainteresowanego Państwa Członkowskiego, dla którego informacja jest przeznaczona, mogą uzgodnić w ramach procedury konsultacyjnej określonej w art. 9, że będzie dozwolona w Państwie Członkowskim udzielającym informacji obecność pracowników administracji podatkowej zainteresowanego Państwa Członkowskiego. Szczegóły dla stosowania niniejszego przepisu zostaną określone w ramach procedury konsultacyjnej.

Artykuł 7

Klauzula poufności

1. Wszystkie informacje, które otrzymuje Państwo Członkowskie na mocy niniejszej dyrektywy, muszą być w tym państwie zachowane w tajemnicy w taki sam sposób, jak informacje otrzymane na mocy ustawodawstwa krajowego.

W każdym przypadku informacje te:

- powinny być udostępniane tylko tym osobom, które zajmują się bezpośrednio naliczaniem podatku lub kontrolą administracyjną naliczania podatku,
- mogą być podane do wiadomości tylko w związku z postępowaniem sądowym, karnym lub postępowaniem w związku z wymierzeniem sankcji administracyjnych, jeżeli te postępowania pozostają w związku z naliczeniem podatków lub kontrolą naliczania podatków, i tylko takim osobom, które są bezpośrednio zaangażowane w to postępowanie; jednakże informacje te mogą być ujawnione podczas publicznych rozpraw sądowych lub w orzeczeniach sądowych, jeżeli właściwa władza Państwa Członkowskiego udzielająca tych informacji nie wniesie żadnych zastrzeżeń,
- w żadnym wypadku informacje te nie mogą być wykorzystywane w celach innych niż podatkowe lub w związku z postępowaniem sądowym, karnym lub postępowaniem w związku z wymierzeniem sankcji administracyjnych, jeżeli te postępowania pozostają w ścisłym związku z naliczeniem podatków lub kontrolą ich naliczania.

2. Ustęp 1 nie zobowiązuje Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwo lub praktyka administracyjna ustanawiają, dla potrzeb krajowych, ściślejsze ograniczenia, niż te zawarte w przepisach wspomnianego ustępu, do udzielania informacji, jeżeli zainteresowane państwo nie zobowiąże się do przestrzegania tych ściślejszych ograniczeń.

3. Właściwe władze Państwa Członkowskiego udzielające informacji mogą zezwolić, aby informacje odmienne niż te wymienione w ust. 1 zostały wykorzystane do innych celów w państwie wnioskującym, jeżeli te informacje, zgodnie z przepisami prawnymi państwa udzielającego informacji, mogłyby być tam wykorzystane w podobnych okolicznościach i do podobnych celów.

4. W przypadku, gdy właściwa władza Państwa Członkowskiego uważa, że informacje, które otrzymała od właściwej władzy drugiego Państwa Członkowskiego, mogą być użyteczne dla właściwej władzy trzeciego Państwa Członkowskiego, to może one przekazać te ostatnie informacje za zgodą właściwej władzy udzielającej informacji.

Artykuł 8

Ograniczenia wymiany informacji

1. Niniejsza dyrektywa nie zobowiązuje do przeprowadzania dochodzeń lub do udzielania informacji, jeżeli temu przeprowadzeniu dochodzenia lub uzyskaniu informacji bądź ich wykorzystaniu przez Państwo Członkowskie dla jego własnych celów podatkowych stałyby na przeszkodzie przepisy prawne lub praktyka administracyjna.

2. Można odmówić udzielenia informacji, jeżeli prowadziłoby to do ujawnienia tajemnicy handlowej, przemysłowej lub zawodowej albo procesu produkcyjnego, bądź, jeżeli rozpowszechnianie tej informacji naruszyłoby porządek publiczny.

3. Właściwa władza Państwa Członkowskiego może odmówić udzielenia informacji, jeżeli zainteresowane państwo nie jest w stanie z powodów prawnych lub faktycznych udzielić informacji o podobnym charakterze.

Artykuł 9

Procedura konsultacyjna

1. Dla celów wykonania niniejszej dyrektywy prowadzone są konsultacje, jeśli to konieczne w ramach Komitetu, pomiędzy:

- właściwymi władzami zainteresowanych Państw Członkowskich, na żądanie jednej z nich, jeżeli chodzi o zagadnienia dwustronne,
- właściwymi władzami wszystkich Państw Członkowskich oraz Komisji, na żądanie jednej z nich lub Komisji, jeżeli chodzi nie tylko o zagadnienia dwustronne.

2. Właściwe władze Państw Członkowskich mogą się kontaktować bezpośrednio ze sobą. W drodze wzajemnego porozumienia mogą one zezwolić, aby wyznaczone organy w określonych indywidualnych sprawach lub w określonych grupach spraw indywidualnych bezpośrednio się kontaktowały.

3. Jeżeli właściwe organy porozumiały się co do dwustronnych zagadnień objętych niniejszą dyrektywą, w zakresie innym niż sprawy indywidualne, to powiadamiają o tym Komisję tak szybko, jak to tylko możliwe. Komisja zaś powiadamia właściwe władze pozostałych Państw Członkowskich.

Artykuł 10

Wymiana doświadczeń

Państwa Członkowskie stale kontrolują, wspólnie z Komisją, procedurę współpracy przewidzianą w niniejszej dyrektywie i wymieniają doświadczenia, zwłaszcza w dziedzinie cen transferowych w grupach przedsiębiorstw, w celu poprawy takiej współpracy oraz, w razie potrzeby, opracowania przepisów dla wymienionych dziedzin.

Artykuł 11

Stosowanie szeroko rozumianych przepisów dotyczących pomocy

Wyżej wymienione przepisy nie stoją na przeszkodzie realizacji dalej idących obowiązków, które służą wymianie informacji a które mogłyby wynikać z innych aktów prawnych.

Artykuł 12

Przepisy końcowe

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż dnia 1 stycznia 1979 r., oraz niezwłocznie powiadomią o tym Komisję
2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty wszelkich istotnych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 13

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 grudnia 1977 r.

W imieniu Rady

G.GEENS

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 6 grudnia 1979 r.

zmieniająca dyrektywę 77/799/EWG dotyczącą wzajemnej pomocy właściwych władz Państw Członkowskich w obszarze podatków bezpośrednich

(79/1070/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 99 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

praktyka uchylania się od płacenia podatków oraz unikania płacenia podatków prowadzi do strat budżetowych i narusza zasadę sprawiedliwości podatkowej, jak również zagraża uczciwej konkurencji; wpływa to zatem negatywnie na sprawne funkcjonowanie Wspólnego Rynku;

w celu bardziej efektywnego zwalczania tych praktyk powinna zostać wzmocniona współpraca między administracjami podatkowymi we Wspólnocie, zgodnie ze wspólnymi zasadami i normami;

dnia 19 grudnia 1977 r. Rada przyjęła dyrektywę 77/799/EWG dotyczącą wzajemnej pomocy właściwych władz Państw Członkowskich w obszarze podatków bezpośrednich³; taka wzajemna pomoc powinna zostać rozszerzona na dziedzinę podatków pośrednich, by mieć pewność, iż podatki te są prawidłowo obliczone i pobierane;

rozszerzenie wzajemnej pomocy okazuje się szczególnie pilne w odniesieniu do podatku od wartości dodanej, z uwagi na jego charakter jako ogólnego podatku konsumpcyjnego oraz jego istotnej roli w systemie środków własnych Wspólnoty;

przepisy dyrektywy 77/799/EWG, mogą być odpowiednio stosowane również dla podatku od wartości dodanej, pod warunkiem pewnych zmian i uzupełnień; dlatego wystarczającym jest rozszerzyć zakres stosowania wymienionej dyrektywy,

¹ Dz.U. nr C 182 z 31.07.1978, str. 46.

² Dz.U. nr C 283 z 27.11.1978, str. 28.

³ Dz.U. nr L 336 z 27.12.1977, str. 15.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 77/799/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. Tytuł otrzymuje brzmienie:

„Dyrektywa Rady z dnia 19 grudnia 1977 r. w sprawie wzajemnej pomocy między właściwymi władzami Państw Członkowskich w dziedzinie podatków bezpośrednich oraz podatku od wartości dodanej.”

2. W art. 1:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy właściwe władze Państw Członkowskich udzielają sobie wzajemnie wszelkich informacji, które umożliwią im prawidłowe obliczenie podatków od dochodu i kapitału, jak również podatku od wartości dodanej.”

b) ust. 5, w odniesieniu do Zjednoczonego Królestwa, otrzymuje brzmienie:

„w Zjednoczonym Królestwie:

- Komisarze do spraw ceł i akcyzy albo upoważnieni przedstawiciele do spraw informacji wymaganych wyłącznie do celów podatku od wartości dodanej,
- Komisarze do spraw dochodów krajowych albo upoważnieni przedstawiciele dla wszystkich innych informacji.”

Artykuł 2

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 1 stycznia 1981 r.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 6 grudnia 1979 r.

W imieniu Rady

L. PRETI

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY 92/12/EWG

z dnia 25 lutego 1992 r.

w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów podlegających podatkowi akcyzowemu, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 99,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego wymaga swobodnego przepływu towarów, włączając te, które podlegają podatkom akcyzowym;

należy uchwalić przepis określający obszar, na którym ma obowiązywać niniejsza dyrektywa, a także dyrektywa dotycząca stawek i struktur podatkowych odnośnie wyrobów, które podlegają podatkom akcyzowym;

należy określić pojęcie wyrobów podlegających podatkowi akcyzowemu; tylko towary, które są traktowane jako takie we wszystkich Państwach Członkowskich mogą podlegać przepisom prawa wspólnotowego; takie wyroby mogą podlegać innym podatkom pośrednim w określonych celach; utrzymanie lub wprowadzenie innych podatków pośrednich nie może spowodować zwiększenia formalności związanych z przekraczaniem granicy;

w celu zapewnienia ustanowienia i funkcjonowania rynku wewnętrznego, ściągalność podatków akcyzowych powinna być jednakowa we wszystkich Państwach Członkowskich;

każda dostawa, przechowywanie z perspektywą dostawy lub dostawa do celów podmiotu gospodarczego prowadzącego samodzielną działalność gospodarczą lub do celów organu podlegającego obowiązującemu prawu państwowemu, która ma miejsce na terenie Państwa Członkowskiego innego niż to, w którym produkt został dopuszczony do konsumpcji, powoduje ściąganie podatku akcyzowego w tym innym Państwie Członkowskim;

¹ Dz.U. nr C 322 z 21.12.1990, str. 1 oraz Dz.U. nr C 45 z 20.08.1992, str. 10.

² Dz.U. nr C 183 z 15.07.1991, str. 131.

³ Dz.U. nr C 169 z 18.03.1991, str. 25.

w przypadku wyrobów akcyzowych, nabytych i transportowanych przez osoby prywatne dla ich własnego użytku, podatek musi zostać pobrany w państwie, w którym wyroby zostały nabyte;

celem ustalenia, że wyroby akcyzowe nie są przechowywane do celów prywatnych, lecz handlowych, Państwa Członkowskie muszą wziąć pod uwagę liczne kryteria;

wyroby akcyzowe nabyte przez osoby, które nie są zatwierdzonymi hurtownikami lub zarejestrowanymi albo nie zarejestrowanymi podmiotami gospodarczymi, wysyłane lub transportowane bezpośrednio lub pośrednio przez sprzedawcę lub w jego imieniu, muszą podlegać podatkowi akcyzowemu w Państwie Członkowskim przeznaczenia;

w celu zapewnienia, że należność podatkowa zostanie ostatecznie pobrana, należy stworzyć możliwość przeprowadzenia kontroli w pomieszczeniach produkcyjnych i magazynowych; sieć hurtowni, na podstawie upoważnienia wystawionego przez właściwe władze, powinna umożliwić przeprowadzenie takich kontroli;

przepływ wyrobów z terytorium jednego Państwa Członkowskiego do innego nie może powodować kontroli, które utrudniałyby swobodny przepływ towarów we Wspólnocie; w celu ustalenia należnych obciążeń niezbędna jest wiedza na temat przepływu towarów podlegających podatkowi akcyzowemu; należy uchwalić przepis dotyczący dokumentu towarzyszącego takim wyrobom;

należy ustalić wymagania, do których powinni się stosować uprawnieni właściciele składów i podmioty gospodarcze bez statusu licencjonowanego właściciela składu;

aby zapewnić pobieranie podatków według stawek ustalonych przez Państwa Członkowskie, należy uchwalić przepis w celu ustalenia procedury przepływu takich towarów, korzystających z zawieszenia podatku;

z tego względu należy najpierw ustalić przepis, który umożliwi łatwą identyfikację przesyłki; należy ustalić przepis, który pozwoli na natychmiastowe określenie statusu podatkowego przesyłki; niezbędne jest dostarczenie dokumentu towarzyszącego, administracyjnego lub handlowego, który spełniałby te wymagania; zastosowany dokument handlowy musi zawierać wszystkie podstawowe informacje zawarte w dokumencie administracyjnym;

należy wyjaśnić procedurę postępowania, według której władze podatkowe Państw Członkowskich są informowane przez podmioty gospodarcze za pomocą dokumentu towarzyszącego o przesyłkach wysłanych lub otrzymanych;

nie ma potrzeby stosowania dokumentu towarzyszącego w przypadku produktów podlegających podatkowi akcyzowemu, które są transportowane zgodnie z procedurą celną Wspólnoty z wyjątkiem dopuszczenia ich do swobodnego obrotu lub umieszczenia ich w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym;

w kontekście przepisów prawa krajowego, w przypadku przestępstwa lub naruszenia ustawy, podatek akcyzowy powinien być w zasadzie pobierany przez Państwo Członkowskie, na którego terytorium przestępstwo lub naruszenie ustawy zostały popełnione, lub przez Państwo Członkowskie, gdzie przestępstwo lub naruszenie ustawy zostały stwierdzone, lub w

przypadku nie zgłoszenia, w Państwie Członkowskim przeznaczenia przez wysyłające Państwo Członkowskie;

Państwa Członkowskie mogą ustalić, że wyroby dopuszczone do konsumpcji powinny posiadać oznaczenia fiskalne lub krajowe znaki identyfikacyjne i stosowanie takich oznaczeń nie powinno powodować trudności w handlu wewnątrzspółnotowym;

płatność podatków akcyzowych w Państwie Członkowskim, w którym wyroby dopuszczone zostały do konsumpcji, musi spowodować zwrot tych podatków w przypadku, kiedy wyroby nie są przeznaczone do konsumpcji w danym Państwie Członkowskim;

w wyniku zniesienia zasady opodatkowania odnośnie towarów przywożonych w stosunkach między Państwami Członkowskimi, przepisy dotyczące zwolnień i ulg celnych odnośnie towarów przywożonych między Państwami Członkowskimi przestają być stosowane; należy uchylić te przepisy i dostosować je do odpowiednich dyrektyw;

należy utworzyć Komitet ds. podatków akcyzowych w celu określenia środków wspólnotowych niezbędnych do wprowadzenia w życie przepisów dotyczących podatków akcyzowych;

art. 1 ust. 2 rozporządzenia dotyczącego zniesienia procedur kontrolnych i formalności dotyczących bagażu przewożonego w ładowniach i bagażu podręcznego osób korzystających z przelotów samolotem lub odbywających rejs statkiem na terenie Wspólnoty stwierdza, że jego przestrzeganie pozostaje bez wpływu na kontrole związane z zakazem lub ograniczeniami wprowadzonymi przez Państwa Członkowskie pod warunkiem, że są one zgodne z trzema Traktatami ustanawiającymi Wspólnotę Europejską; należy rozważyć wprowadzenie poprawek koniecznych do zastąpienia takich kontroli, pozwalających przestrzegać ograniczenia ilościowego określonego w art. 26, pozostających jednak w zgodzie z legislacją wspólnotową;

wymagany będzie pewien okres na podjęcie koniecznych działań mających na celu złagodzenie zarówno następstw społecznych, które mogą zaistnieć na skutek zniesienia opodatkowania towarów przywożonych i zwolnień towarów wywożonych w handlu między Państwami Członkowskimi w zainteresowanych sektorach jak i w regionach, w szczególności w regionach przygranicznych; w tym celu należy upoważnić Państwa Członkowskie, na czas do dnia 30 czerwca 1999 r. włącznie, do udzielania zwolnień z opodatkowania produktów dostarczanych w ustalonych limitach przez sklepy wolnocłowe w ramach lotniczego lub morskiego ruchu pasażerskiego między Państwami Członkowskimi;

drobni producenci win mogą być zwolnieni z pewnych wymagań zgodnie z ogólnymi porozumieniami dotyczącymi podatku akcyzowego;

dyrektywa Rady 77/799/EWG z dnia 19 grudnia 1977 r. dotycząca wzajemnej pomocy właściwych władz Państw Członkowskich w dziedzinie podatków bezpośrednich i podatku od towarów i usług⁴, powinna być zmieniona w celu rozszerzenia jej przepisów i objęcia podatków akcyzowych;

⁴ Dz.U. nr L 336 z 27.12.1977, str. 15. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 79/1070/EWG (Dz.U. nr L 331 z 27.12.1979, str. 8).

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

TYTUŁ 1

Przepisy ogólne

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa wymienia uzgodnienia dotyczące wyrobów podlegających podatkowi akcyzowemu i innym podatkom pośrednim, które są pobierane bezpośrednio lub pośrednio przy sprzedaży takich produktów, z wyjątkiem podatku od wartości dodanej i podatków ustalonych przez Wspólnotę.

2. Szczegółowe przepisy odnoszące się do struktury i stawek podatku dotyczących wyrobów podlegających podatkowi akcyzowemu są wymienione w określonych dyrektywach.

Artykuł 2

1. Niniejsza dyrektywa i dyrektywy wymienione w art. 1 ust. 2 stosuje się na terytorium Wspólnoty, w stosunku do każdego Państwa Członkowskiego, na mocy Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 227, z wyjątkiem następujących terytoriów państw:

- w przypadku Republiki Federalnej Niemiec, wyspa Heligoland i obszar Buesingen,
- w przypadku Republiki Włoskiej, Livigno, Campione d'Italia i włoskie wody jeziora Lugano,
- w przypadku Królestwa Hiszpanii, Ceuta i Melillia.

2. Niezależnie od ust. 1, niniejsza dyrektywa i dyrektywy wymienione w art. 1 ust. 2 nie stosują się do Wysp Kanaryjskich. Jednakże, Królestwo Hiszpanii może złożyć zawiadomienie w postaci deklaracji, że dyrektywy te stosują się do tych terytoriów odnośnie wszystkich lub niektórych wyrobów wymienionych w art. 3 ust. 1 poniżej, od pierwszego dnia następnego miesiąca po złożeniu deklaracji.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, ani niniejsza dyrektywa ani dyrektywy wymienione w art. 1 ust. 2 nie będą obowiązywać w zamorskich departamentach Republiki Francuskiej.

Jednakże, Republika Francuska może jednak złożyć zawiadomienie w postaci deklaracji, że dyrektywy te odnoszą się do tych terytoriów – pod warunkiem pewnych działań dostosowujących je do ich odległego położenia – od pierwszego dnia następnego miesiąca po złożeniu deklaracji.

4. Państwa Członkowskie podejmą środki konieczne w celu zapewnienia, że transakcje pochodzące z lub przeznaczone dla:

- Księstwa Monako będą traktowane jak transakcje pochodzące z lub przeznaczone dla Republiki Francuskiej,

- Jungholz i Mittelberg (Kleines Walsertal) będą traktowane jak transakcje pochodzące z lub przeznaczone dla Republiki Federalnej Niemiec,
 - Isle of Man będą traktowane jak transakcje pochodzące z lub przeznaczone dla Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej,
 - San Marino będą traktowane jak transakcje pochodzące z lub przeznaczone dla Republiki Włoskiej.
5. Przepisy niniejszej dyrektywy nie stanowią przeszkody dla Grecji w utrzymaniu szczególnego statusu przyznanego górze Athos gwarantowanego przez art. 105 konstytucji Grecji.
6. Jeżeli Komisja uzna, że wyjątki wymienione w ust. 1–4 nie mają już dłużej uzasadnienia, w szczególności w odniesieniu do uczciwej konkurencji, Komisja przedkłada Radzie właściwe wnioski.

Artykuł 3

1. Niniejsza dyrektywa stosuje się na poziomie wspólnotowym do następujących wyrobów jak określono w stosownych dyrektywach:

- oleje mineralne,
- alkohol i napoje alkoholowe,
- wyroby tytoniowe.

2. Wyroby wymienione w ust. 1 mogą podlegać innym podatkom pośrednim do szczególnych celów pod warunkiem, że podatki te są zgodne z przepisami podatkowymi stosowanymi odnośnie podatku akcyzowego oraz VAT, jeżeli chodzi o określenie podstawy opodatkowania, obliczenie podatku, ściągalność i kontrolowanie podatku.

3. Państwa Członkowskie zachowują prawo do wprowadzenia lub utrzymania podatków na wyroby inne niż te wymienione w ust. 1 pod warunkiem jednakże, że podatki te nie spowodują zwiększenia formalności związanych z przekraczaniem granicy w handlu między Państwami Członkowskimi.

Na podstawie tego samego przepisu, Państwa Członkowskie zachowują także prawo do nakładania podatków od świadczenia usług, który nie może zostać określony jako podatek obrotowy, włączając w to podatki odnoszące się do wyrobów podlegających podatkowi akcyzowemu.

Artykuł 4

Do celów niniejszej dyrektywy, stosuje się następujące definicje:

- a) *uprawniony właściciel składu*: osoba fizyczna lub prawna upoważniona przez właściwe władze Państwa Członkowskiego do produkowania, przetwarzania, przechowywania,

otrzymywania i wysyłania wyrobów podlegających podatkowi akcyzowemu podczas prowadzenia działalności gospodarczej, przy czym podatek akcyzowy zostaje zawieszony na podstawie porozumienia podatkowo - składowego;

- b) *skład podatkowy*: miejsce gdzie towary podlegające podatkowi akcyzowemu są produkowane, przetwarzane, przechowywane, otrzymywane lub wysyłane, na podstawie procedury zawieszenia podatku akcyzowego, przez uprawnionego właściciela składu w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, z zastrzeżeniem warunków przewidzianych przez właściwe władze Państwa Członkowskiego gdzie znajduje się skład podatkowy;
- c) *procedura zawieszenia*: porozumienie podatkowe odnoszące się do produkcji, przetwarzania, przechowywania i przepływu wyrobów, z zawieszonym podatkiem akcyzowym;
- d) *zarejestrowany podmiot gospodarczy*: osoba fizyczna lub prawna nie posiadająca statusu uprawnionego właściciela składu, upoważniona przez właściwe władze Państwa Członkowskiego do otrzymywania z innego Państwa Członkowskiego, w trakcie prowadzenia działalności gospodarczej, wyrobów podlegających podatkowi akcyzowemu na podstawie procedurą zawieszenia podatku akcyzowego. Podmiot gospodarczy nie może przechowywać ani wysyłać takich wyrobów w oparciu o procedurę zawieszenia podatku akcyzowego;
- e) *podmiot gospodarczy nie zarejestrowany*: osoba fizyczna lub prawna nie posiadająca statusu uprawnionego właściciela składu, upoważniona w trakcie prowadzenia działalności gospodarczej do otrzymywania od czasu do czasu wyrobów podlegających podatkowi akcyzowemu z innego Państwa Członkowskiego na podstawie procedury zawieszenia podatku akcyzowego. Podmiot gospodarczy nie może przechowywać ani wysyłać wyrobów zgodnie z procedurą zawieszenia podatku akcyzowego.. Nie zarejestrowany podmiot gospodarczy musi zagwarantować uiszczenie podatku akcyzowego władzom podatkowym Państwa Członkowskiego przeznaczenia przed wysyłką towarów.

Artykuł 5

1. Wyroby wymienione w art. 3 ust. 1 podlegają podatkowi akcyzowemu w czasie ich produkcji na terytorium Wspólnoty jak określono w art. 2 lub w czasie przywozu na to terytorium.

„Przywóz wyrobu podlegającego podatkowi akcyzowemu” oznacza wwóz tego wyrobu na terytorium Wspólnoty, włączając wwóz takiego wyrobu z terytorium wymienionego w art. 2 ust. 1, 2 i 3 lub z Wysp Normandzkich.

Jednakże, w przypadku, kiedy wyrób zostaje poddany wspólnotowej procedurze celnej przy wjeździe na terytorium Wspólnoty, przywóz uznaje się za dokonany po zakończeniu wspólnotowej procedury celnej.

2. Z zastrzeżeniem przepisów prawa krajowego i prawa wspólnotowego dotyczących kwestii celnych, w przypadku, kiedy wyroby akcyzowe pochodzące z lub wysyłane do państw trzecich podlegają procedurze celnej Wspólnoty, z wyjątkiem dopuszczenia ich do

swobodnego obrotu lub są umieszczone w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym, podatek akcyzowy uznaje się za zawieszony.

Artykuł 6

1. Podatek akcyzowy staje się wymagalny w momencie dopuszczenia do konsumpcji lub w momencie wystąpienia ubytków, co musi podlegać podatkowi akcyzowemu zgodnie z art. 14 ust. 3.

Dopuszczenie do konsumpcji wyrobów podlegających podatkowi akcyzowemu oznacza:

- a) wszelkie odstępstwa, włączając odstępstwa z naruszeniem prawa, od porozumienia o zawieszeniu;
- b) wszelką produkcję tych wyrobów, włączając produkcję nielegalną, poza porozumieniem o zawieszeniu;
- c) wszelki przywóz tych produktów, włączając przywóz nieformalny, w przypadku gdy wyroby nie zostały sprzedane na podstawie porozumienia o zawieszeniu.

2. Warunki ściągłości i wysokość stawki proponowanego podatku akcyzowego będą zgodne z tymi obowiązującymi w dniu, w którym staje się wymagalny w Państwie Członkowskim gdzie ma miejsce dopuszczenie do konsumpcji lub gdzie zanotowano ubytki. Podatek akcyzowy będzie nakładany i pobierany zgodnie z procedurą ustanowioną przez każde Państwo Członkowskie, przy czym jest zrozumiałe, że Państwa Członkowskie zastosują te same procedury odnośnie nakładania i pobierania podatku w stosunku do wyrobów krajowych jak i tych pochodzących z innych Państw Członkowskich.

Artykuł 7

1. W przypadku dopuszczenia do konsumpcji w jednym z Państw Członkowskich wyrobów podlegających podatkowi akcyzowemu, przechowywanych do celów handlowych w innym Państwie Członkowskim, podatek akcyzowy będzie nakładany w Państwie Członkowskim, w którym te wyroby są przechowywane.

2. W tym celu, z zastrzeżeniem art. 6, w przypadku, gdy wyroby dopuszczone do konsumpcji w jednym Państwie Członkowskim, jak określono w art. 6, są dostarczane, przeznaczone do dostawy lub używane w innym Państwie Członkowskim do celów podmiotu gospodarczego prowadzącego samodzielną działalność gospodarczą lub do celów organu podlegającego prawu publicznemu, podatek akcyzowy stanie się ściągalny w tym drugim Państwie Członkowskim.

3. W zależności od wszystkich okoliczności, podatek będzie pobierany od osoby dokonującej dostawy lub przechowującej wyroby przeznaczone do dostawy lub od osoby otrzymującej wyroby do użytku w Państwie Członkowskim innym niż to, gdzie wyroby były już dopuszczone do konsumpcji lub od stosownego podmiotu gospodarczego lub organu podlegającego prawu publicznemu.

4. Wyroby określone w ust. 1 przepływają między terytoriami różnych Państw Członkowskich na podstawie dokumentu towarzyszącego wymieniającego główne dane z

dokumentu wymienionego w art. 18 ust. 1. Forma i treść tego dokumentu będzie ustalona zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 niniejszej dyrektywy.

5. Osoba, podmiot gospodarczy lub organ wymienione w ust. 3 muszą spełniać następujące wymagania:

- a) przed wysłaniem towarów, złożyć deklarację dla władz podatkowych Państwa Członkowskiego przeznaczenia i zagwarantować uiszczenie podatku akcyzowego;
- b) zapłacić podatek akcyzowy Państwa Członkowskiego przeznaczenia zgodnie z procedurą przewidzianą przez to Państwo Członkowskie;
- c) wyrazić zgodę na wszelkie kontrole umożliwiające władzom administracyjnym Państwa Członkowskiego przeznaczenia potwierdzenie, że towary faktycznie dotarły do miejsca przeznaczenia i że podatek akcyzowy, którym podlegają został zapłacony;

6. Podatek akcyzowy zapłacony w pierwszym Państwie Członkowskim wymienionym w ust. 1 będzie zwrócony zgodnie z art. 22 ust. 3.

Artykuł 8

Oдноśnie wyrobów nabytych przez osoby prywatne dla ich własnego użytku i przez nie transportowanych, zasada kierująca rynkiem wewnętrznym ustanawia, że podatek akcyzowy jest pobierany w Państwie Członkowskim, w którym zostały one nabyte.

Artykuł 9

1. Z zastrzeżeniem art. 6, 7 i 8, podatek akcyzowy zostanie nałożony w przypadku, gdy wyroby do konsumpcji w Państwie Członkowskim są przechowywane do celów handlowych w innym Państwie Członkowskim.

W takim przypadku podatek stanie się należny w Państwie Członkowskim, na którego terytorium wyroby obciążają lub będą obciążały ich właściciela.

2. W celu ustalenia, że wyroby wymienione w art. 8 są przeznaczone do celów handlowych, Państwa Członkowskie muszą wziąć pod uwagę między innymi:

- status handlowy składającego wyroby i przyczyny ich składowania,
- miejsce gdzie wyroby są umieszczone lub, w razie potrzeby, sposób transportu,
- każdy dokument odnoszący się do wyrobów,
- rodzaj wyrobów,
- ilość wyrobów.

W celu zastosowania akapitu pierwszego tiret piąte, Państwa Członkowskie mogą ustalić wzorcowe poziomy wyłącznie jako formę dowodu. Te poziomy wzorcowe nie mogą być niższe niż:

a) <i>Wyroby tytoniowe</i>	
papierosy	800 sztuk
cygaretki (cygara ważące nie więcej niż 3 g każde)	400 sztuk
cygara	200 sztuk
tytoń	1,0 kg;
b) <i>Wyroby alkoholowe</i>	
napoje alkoholowe	10 l
produkty pośrednie	20 l
wina (włączając maksymalnie 60 l win musujących)	90 l
piwa	110 l.

Do dnia 30 czerwca 1977 r. Irlandia jest upoważniona do stosowania poziomów wzorcowych, które nie mogą być mniejsze niż 45 l dla wina (włączając maksymalnie 30 l win musujących) i 55 litrów dla piwa.

3. Państwa Członkowskie mogą także ustalić, że podatek akcyzowy będzie nakładany w Państwie Członkowskim konsumpcji na zakup olei mineralnych już dopuszczonych do konsumpcji w innym Państwie Członkowskim, jeżeli takie produkty są transportowane przy użyciu nietypowych środków transportu przez osoby prywatne lub w ich imieniu. Nietypowy transport oznacza transport paliw innymi środkami niż w zbiornikach paliwowych pojazdów lub w stosownych pojemnikach zapasowych oraz transport płynnych wyrobów grzewczych inaczej niż za pomocą cystern używanych przez podmioty gospodarcze zajmujące się tym zawodowo.

Artykuł 10

1. Produkty podlegające podatkowi akcyzowemu nabyte przez osoby, które nie są uprawnionymi właścicielami składu podatkowego lub zarejestrowanymi lub nie zarejestrowanymi podmiotami gospodarczymi i wysyłane lub transportowane bezpośrednio lub pośrednio przez sprzedawcę lub w jego imieniu podlegają podatkowi akcyzowemu w Państwie Członkowskim przeznaczenia. Do celów niniejszego artykułu, „Państwo Członkowskie przeznaczenia” oznacza Państwo Członkowskie, do którego dociera wysyłka lub transport.

2. W tym celu, dostawa wyrobów podlegających podatkowi akcyzowemu już dopuszczonych do konsumpcji w danym Państwie Członkowskim i tym samym dających podstawę do wysyłki lub transportu tych wyrobów do jednej z osób wymienionych w ust. 1 mającej swoją siedzibę w innym Państwie Członkowskim, która jest wysłana lub

transportowana bezpośrednio lub pośrednio przez sprzedawcę lub w jego imieniu, spowoduje ściągalność podatku akcyzowego na te wyroby w Państwie Członkowskim przeznaczenia.

3. Podatek akcyzowy Państwa Członkowskiego przeznaczenia obciążą sprzedawcę w momencie dostawy. Jednakże, Państwa Członkowskie mogą jednak uchwalić przepisy postanawiające, że podatek akcyzowy będzie płatny przez przedstawiciela podatkowego, innego niż odbiorca wyrobów. Taki przedstawiciel podatkowy musi zostać ustanowiony w Państwie Członkowskim przeznaczenia i zatwierdzony przez władze podatkowe tego Państwa Członkowskiego.

Państwo Członkowskie, w którym sprzedawca ma swoją siedzibę musi upewnić się, że spełnia on następujące wymagania:

- gwarantuje płatność podatku akcyzowego zgodnie z warunkami określonymi przez Państwo Członkowskie przeznaczenia przed wysłaniem wyrobów i zapewnia zapłacenie podatku akcyzowego po przybyciu wyrobów,
- prowadzi kartotekę dostaw.

4. W przypadku wymienionym w ust. 2, podatek akcyzowy opłacony w pierwszym Państwie Członkowskim zostanie zwrócony zgodnie z art. 22 ust. 4.

5. Na podstawie prawa wspólnotowego, Państwa Członkowskie mogą ustanowić szczególne zasady stosowania tego przepisu w stosunku do tych wyrobów podlegających podatkowi akcyzowemu, które są ujęte w krajowych porozumieniach dotyczących dystrybucji zgodnych z Traktatem.

TYTUŁ II

Produkcja, przetwarzanie i magazynowanie

Artykuł 11

1. Każde Państwo Członkowskie ustali własne przepisy dotyczące produkcji, przetwarzania i magazynowania wyrobów podlegających podatkowi akcyzowemu, na podstawie przepisów niniejszej dyrektywy.

2. Produkcja, przetwarzanie i magazynowanie wyrobów podlegających podatkowi akcyzowemu, tam gdzie ten podatek nie został zapłacony, będą miały miejsce w składzie podatkowym.

Artykuł 12

Otwarcie i działanie składów podatkowych jest uzależnione od uzyskania zezwolenia właściwych władz Państw Członkowskich.

Artykuł 13

Od uprawnionego właściciela składu będzie się wymagać:

- a) przedstawienia gwarancji, w razie potrzeby umożliwiającej produkcję, przetwarzanie i magazynowanie oraz obowiązkowej gwarancji obejmującej przepływ, której warunki będą ustalone przez władze podatkowe Państwa Członkowskiego, w którym skład podatkowy ma zezwolenie na działalność;
- b) spełnienia wymagań przywidzianych przez Państwo Członkowskie, na którego terytorium skład podatkowy jest zlokalizowany;
- c) prowadzenia, dla każdego składu podatkowego, kartoteki magazynowej i transportowej;
- d) okazania wyrobów w przypadku, gdy zaistnieje taka potrzeba;
- e) zgody na monitorowanie i kontrole magazynu.

Wymagania muszą uwzględniać zasadę niedyskryminacji między transakcjami krajowymi a transakcjami wewnątrzspółnotowymi.

Artykuł 14

1. Uprawnieni właściciele składów są zwolnieni od podatków za występujące ubytki, na mocy porozumienia o zawieszeniu, które zostają przypisane czynnikom losowym i *siłom wyższym* oraz ustalone przez zainteresowane Państwo Członkowskie. Będą oni także zwolnieni, na mocy porozumienia o zawieszeniu, od podatku od ubytków powstałych podczas produkcji i przetwarzania, składowania i transportu. Każde Państwo Członkowskie ustali warunki, na których te zwolnienia zostaną przyznane. Zwolnienia te stosuje się w takim samym stopniu do podmiotów gospodarczych wymienionych w art. 16 podczas transportu wyrobów na mocy porozumienia o zawieszeniu podatku akcyzowego.

2. Straty wymienione w ust. 1 występujące podczas wewnątrzspółnotowego transportu wyrobów, na mocy porozumienia o zawieszeniu podatku akcyzowego, muszą zostać ustalone zgodnie z zasadami obowiązującymi w Państwie Członkowskim przeznaczenia.

3. Z zastrzeżeniem art. 20, podatek za ubytki inne niż te wymienione w ust. 1 i ubytki nie wymienione w ust. 1, będzie nakładany na podstawie stawek stosowanych w zainteresowanym Państwie Członkowskim w momencie wystąpienia ubytków, należycie ustalonych przez właściwe władze, lub w razie potrzeby, w momencie stwierdzenia ubytków.

TYTUŁ III

Przepływ towarów

Artykuł 15

1. Z zastrzeżeniem art. 5 ust. 2, art. 16 i art. 19 ust. 4 przepływ produktów podlegających podatkowi akcyzowemu zgodnie z porozumieniem o zawieszeniu musi odbywać się pomiędzy składami podatkowymi.

2. Właściciele składów upoważnieni przez właściwe władze Państwa Członkowskiego zgodnie z art. 13 uznani zostają za posiadających licencję zarówno na transport krajowy jak i na transport wewnątrzspółnotowy.

3. Ryzyko związane z transportem wewnątrzspółnotowym jest objęte gwarancją zapewnioną przez uprawnionego właściciela składu wysyłającego przesyłkę jak ustalono w art. 13 lub, w razie potrzeby, gwarancją wspólnie obowiązującą nadawcę i przewoźnika. W razie potrzeby Państwa Członkowskie mogą wymagać udzielenia gwarancji przez odbiorcę.

Szczegółowe zasady gwarancji zostaną określone przez Państwa Członkowskie. Gwarancja musi być ważna w całej Wspólnocie.

4. Z zastrzeżeniem art. 20, odpowiedzialność uprawnionego właściciela składu wysyłającego przesyłkę lub, jeśli zaistnieje taki przypadek, odpowiedzialność przewoźnika może być zawieszona po udowodnieniu, że odbiorca przyjął dostawę, w szczególności na podstawie dokumentu towarzyszącego wymienionego w art. 18 zgodnie z warunkami ustalonymi w art. 19.

Artykuł 16

1. Niezależnie od art. 15 ust. 1, odbiorca może być podmiotem gospodarczym zawodowo zajmującym się handlem, bez statusu uprawnionego właściciela składu. Podmiot gospodarczy może, w trakcie prowadzenia działalności gospodarczej, otrzymywać wyroby akcyzowe z innych Państw Członkowskich na mocy porozumienia o zawieszeniu celnych. Nie może on jednak przechowywać ani wysyłać takich wyrobów na mocy porozumienia o zawieszeniu podatku akcyzowego.

Zgodnie z prawem wspólnotowym, Państwa Członkowskie mogą ustalić specjalne zasady zastosowania tego przepisu odnośnie produktów podlegających podatkowi akcyzowemu, które są ujęte w specjalnych krajowych porozumieniach dotyczących dystrybucji zgodnych z Traktatem.

2. Wyżej wymieniony podmiot gospodarczy może zażądać, przed otrzymaniem towarów, zarejestrowania go przez władze podatkowe jego Państwa Członkowskiego.

Zarejestrowany podmiot gospodarczy musi spełniać następujące wymagania:

- a) gwarantować płatność podatku akcyzowego zgodnie z warunkami określonymi przez władze podatkowe jego Państwa Członkowskiego, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 4, ustalającego odpowiedzialność uprawnionego właściciela składu wysyłającego przesyłkę oraz, w niektórych przypadkach, przewoźnika;
- b) prowadzić kartotekę dostaw wyrobów;
- c) okazania wyrobów w każdym przypadku, gdy zaistnieje taka potrzeba;
- d) wyrazić zgodę na monitorowanie i kontrole magazynu.

Dla tego typu podmiotu gospodarczego podatek akcyzowy jest obciążany w momencie otrzymania towarów i płatny zgodnie z procedurą określoną przez każde Państwo Członkowskie.

3. Jeżeli podmiot gospodarczy wymieniony w ust. 1 powyżej nie jest zarejestrowany przez władze podatkowe swojego Państwa Członkowskiego, musi spełniać następujące wymagania:

- a) przed wysyłką towarów, musi sporządzić deklarację dla władz podatkowych Państwa Członkowskiego przeznaczenia i zagwarantować płatność podatku akcyzowego, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 4, ustalającego odpowiedzialność uprawnionego właściciela składu wysyłającego przesyłkę i, w niektórych przypadkach, przewoźnika;
- b) zapłacić podatek akcyzowy Państwa Członkowskiego przeznaczenia w momencie otrzymania towarów zgodnie z procedurą ustalona przez to Państwo Członkowskie;
- c) wyrazić zgodę na wszelkie kontrole umożliwiające władzom administracyjnym Państwa Członkowskiego przeznaczenia stwierdzenie, że towary zostały otrzymane i że podatek akcyzowy, którym podlegają, został zapłacony.

4. Zgodnie z przepisami wymienionymi w ust. 2 i 3, stosuje się przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące przepływu produktów podlegających podatkowi akcyzowemu na mocy porozumienia o zawieszeniu podatku akcyzowego.

Artykuł 17

Uprawniony właściciel składu wysyłający przesyłkę, może ustanowić przedstawiciela podatkowego. Taki przedstawiciel podatkowy musi zostać ustanowiony w Państwie Członkowskim przeznaczenia i upoważniony przez władze podatkowe tego Państwa Członkowskiego. Musi on, w miejsce odbiorcy bez statusu uprawnionego właściciela składu, spełniać następujące wymagania:

- a) gwarantować płatność podatku akcyzowego zgodnie z warunkami ustalonymi przez władze podatkowe Państwa Członkowskiego przeznaczenia, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 4, ustalającego odpowiedzialność uprawnionego właściciela składu wysyłającego przesyłkę i, w niektórych przypadkach, przewoźnika;
- b) zapłacić podatek akcyzowy Państwa Członkowskiego przeznaczenia w momencie otrzymania towarów zgodnie z procedurą ustaloną przez Państwo Członkowskie przeznaczenia;
- c) prowadzić kartotekę dostaw wyrobów oraz powiadomić władze podatkowe Państwa Członkowskiego przeznaczenia o miejscu, gdzie towary są dostarczane.

Artykuł 18

1. Bez względu na ewentualne zastosowanie procedur komputerowych, wszystkie wyroby akcyzowe przepływające zgodnie z procedurą zawieszenia podatku akcyzowego między Państwami Członkowskimi, będą przewożone na podstawie dokumentu sporządzonego przez nadawcę. Dokument ten może być albo dokumentem administracyjnym albo handlowym. Forma i treść tego dokumentu jest ustalona zgodnie z procedurą określoną w art. 24 niniejszej dyrektywy.

2. W celu identyfikacji towarów i przeprowadzenia kontroli, przesyłki powinny być ponumerowane a wyroby opisane w dokumencie wymienionym w ust. 1. W razie potrzeby

każdy pojemnik powinien być zaplombowany przez wysyłającego w przypadku, gdy wysyłające Państwa Członkowskie uznają środek transportu za odpowiedni do oplombowania, lub każda przesyłka powinna być zaplombowana.

3. W przypadkach, gdy odbiorca nie jest uprawnionym właścicielem składu lub zarejestrowanym podmiotem gospodarczym i niezależnie od art. 17, dokument wymieniony w ust. 1 musi występować razem z dokumentem poświadczającym, że podatek akcyzowy został zapłacony w Państwie Członkowskim przeznaczenia lub, że zastosowano inną procedurę pobierania podatku zgodnie z warunkami określonymi przez właściwe władze Państwa Członkowskiego przeznaczenia.

Dokument ten musi zawierać:

- adres odnośnego urzędu podatkowego w Państwie Członkowskim przeznaczenia,
- datę i pokwitowanie wpłaty lub przyjęcia opłaty gwarancyjnej przez ten urząd.

4. Ust. 1 nie ma zastosowania w przypadku, kiedy wyroby akcyzowe przewożone są zgodnie z warunkami wymienionymi w art. 5 ust. 2.

5. Z zastrzeżeniem art. 3 ust. 1, Państwa Członkowskie mogą utrzymać swoje przepisy odnośnie przewożenia i przechowywania surowców używanych do produkcji lub przygotowania wyrobów podlegających podatkowi akcyzowemu.

Artykuł 19

1. Władze podatkowe Państw Członkowskich zostaną poinformowane przez podmioty gospodarcze o dostawach wysłanych lub otrzymanych za pomocą dokumentu lub odniesienia do dokumentu określonego w art. 18. Dokument ten zostanie sporządzony w czterech egzemplarzach:

- jedna kopia do zachowania przez nadawcę,
- jedna kopia dla odbiorcy,
- jedna kopia do zwrócenia nadawcy w celu wniesienia podatku,
- jedna kopia do przedstawienia właściwym władzom Państwa Członkowskiego przeznaczenia.

Właściwe władze każdego wysyłającego Państwa Członkowskiego mogą zażądać dodatkowego egzemplarza dokumentu dla właściwych władz Państwa Członkowskiego pochodzenia towaru.

Państwa Członkowskie przeznaczenia mogą ustalić, aby kopia zwracana nadawcy do zapłacenia była potwierdzona lub indosowana przez ich właściwe władze krajowe. Państwa Członkowskie stosujące ten przepis muszą poinformować Komisję, która z kolei poinformuje o tym inne Państwa Członkowskie.

Procedura, którą należy zastosować z uwzględnieniem kopii dla właściwych władz Państwa Członkowskiego przeznaczenia zostanie przyjęta zgodnie z procedurą ustaloną w art. 24.

2. W przypadku, kiedy wyroby akcyzowe przepływają zgodnie z procedurą zawieszenia podatku akcyzowego do uprawnionego właściciela składu lub do zarejestrowanego lub nie zarejestrowanego podmiotu gospodarczego, należycie opisana kopia towarzyszącego dokumentu urzędowego lub kopia dokumentu handlowego, powinna zostać zwrócona przez odbiorcę nadawcy do zapłacenia, najpóźniej do 15 dnia miesiąca po przyjęciu towaru przez odbiorcę.

Kopia do zwrotu musi zawierać następujące szczegóły, które są wymagane do płatności:

- a) adres urzędu podatkowego właściwego dla odbiorcy;
- b) datę i miejsce przyjęcia towaru;
- c) opis otrzymanych towarów w celu sprawdzenia, czy partia towaru zgadza się ze szczegółami zawartymi w dokumencie. Jeżeli się zgadza należy dodać adnotację „przesyłka sprawdzona”;
- d) w razie potrzeby potwierdzenie lub numer rejestracyjny wydany przez właściwe władze Państwa Członkowskiego przeznaczenia, które używa takiej numeracji i/lub indos właściwych władz Państwa Członkowskiego przeznaczenia, jeżeli to Państwo Członkowskie ustali, że kopia zwrotna musi być potwierdzona lub indosowana przez jego władze;
- e) podpis osoby upoważnionej do podpisywania w imieniu nadawcy.

3. Porozumienia o zawieszeniu podatku zgodnie z ustaleniami art. 4 lit. c) zostaną zakończone w momencie sprzedaży wyrobów podlegających podatkowi akcyzowemu zgodnie z porozumieniami wymienionymi w art. 5 ust. 2 i zgodnie warunkami tam wymienionymi, po otrzymaniu przez nadawcę należycie opisanej kopii zwrotnej towarzyszącego dokumentu urzędowego lub kopii dokumentu handlowego, w którym musi być zanotowane, że wyroby zostały sprzedane zgodnie z takim porozumieniem.

4. W przypadku, gdy wyroby akcyzowe, przepływające zgodnie z porozumieniem o zawieszeniu podatku jak określono w art. 4 lit. c), są wywożone, niniejsze porozumienie powinno być wypełnione poprzez zaświadczenie sporządzone przez urząd celny wyjścia ze Wspólnoty potwierdzające, że wyrób rzeczywiście opuścił Wspólnotę. Urząd ten musi odesłać nadawcy potwierdzoną kopię dokumentu towarzyszącego dla niego przeznaczoną.

5. W przypadku nie wypełnienia obowiązku wniesienia podatku, nadawca poinformuje o tym władze podatkowe swojego Państwa Członkowskiego w czasie określonym przez te władze. Jednakże, termin ten nie może przekroczyć trzech miesięcy od daty wysyłki towarów.

6. Państwa Członkowskie współpracują przy wprowadzaniu wyrywkowych kontroli na miejscu, które w razie potrzeby mogą być przeprowadzone przy użyciu procedur komputerowych.

Artykuł 20

1. W przypadku wystąpienia nieprawidłowości lub przestępstwa w związku z ustawą, w trakcie przemieszczenia, wymagającego nałożenia podatku akcyzowego, podatek akcyzowy będzie należny w Państwie Członkowskim, w którym przestępstwo lub nieprawidłowość w związku z ustawą zostało popełnione, od osoby fizycznej lub prawnej, która gwarantowała płatność podatku akcyzowego zgodnie z art. 15 ust. 3, bez względu na zastosowanie postępowania karnego.

W przypadku, gdy podatek akcyzowy jest pobierany w Państwie Członkowskim innym niż wysyłającym, Państwo Członkowskie pobierające podatek poinformuje właściwe władze kraju wysyłającego.

2. W przypadku, kiedy w trakcie przemieszczenia zostanie wykryte przestępstwo lub nieprawidłowość bez możliwości stwierdzenia, gdzie zostało ono popełnione, zostanie ono uznane za popełnione w Państwie Członkowskim, w którym zostało wykryte.

3. Z zastrzeżeniem art. 6 ust. 2 w przypadku, gdy wyroby objęte podatkiem akcyzowym nie dotrą do miejsca przeznaczenia i nie jest możliwe określenie gdzie przestępstwo lub nieprawidłowość zostało popełnione, zostanie ono uznane za popełnione w wysyłającym Państwie Członkowskim, które pobierze podatek akcyzowy w wysokości stawki obowiązującej w dniu wysłania produktów chyba, że w ciągu czterech miesięcy właściwe władze zostaną poinformowane o poprawności transakcji lub o miejscu gdzie przestępstwo lub odstępstwo od ustawy zostało popełnione.

4. Jeżeli przed upływem okresu trzech lat od daty, kiedy sporządzono dokument towarzyszący, Państwo Członkowskie, w którym przestępstwo lub nieprawidłowość zostało faktycznie popełnione jest ustalone, że Państwo Członkowskie pobierze podatek akcyzowy w wysokości stawki obowiązującej w dniu, kiedy towary zostały wysłane. W takim przypadku natychmiast po dostarczeniu poświadczenia pobrania podatku, pierwotnie nałożony podatek akcyzowy zostanie zwrócony.

Artykuł 21

1. Z zastrzeżeniem art. 6 ust. 1, Państwa Członkowskie mogą zażądać, aby wyroby dopuszczone do konsumpcji na ich terytorium posiadały oznaczenia podatkowe lub krajowe znaki identyfikacyjne używane do celów fiskalnych.

2. Do każdego Państwa Członkowskiego, które wymaga użycia oznaczeń podatkowych lub krajowych znaków identyfikacyjnych zgodnie z ust. 1, zostanie skierowana prośba o udostępnienie tych znaków uprawnionym właścicielom składów innych Państw Członkowskich. Jednakże, każde Państwo Członkowskie może zażądać, aby oznaczenia fiskalne zostały udostępnione przedstawicielowi podatkowemu upoważnionemu przez władze podatkowe danego Państwa Członkowskiego.

Państwa Członkowskie upewnią się, że procedura dotycząca tych oznaczeń nie spowoduje utrudnień w swobodnym przepływie produktów podlegających podatkowi akcyzowemu.

3. Oznaczenia podatkowe lub znaki identyfikacyjne w rozumieniu ust. 1 są ważne w Państwie Członkowskim, które je wydało.

Jednakże, Państwa Członkowskie mogą na zasadzie wzajemności uznawać te oznaczenia.

4. Oleje mineralne mogą być przechowywane, transportowane i używane w Irlandii inaczej niż w zbiornikach paliwowych pojazdów uprawnionych do używania dotowanego paliwa tylko w przypadku, jeśli spełniają wymagania tego państwa dotyczące oznakowania i kontroli.

5. Wewnątrzspółnotowy przepływ produktów posiadających oznaczenia podatkowe lub krajowe znaki identyfikacyjne Państwa Członkowskiego w rozumieniu ust. 1 i przeznaczonych do konsumpcji w tym Państwie Członkowskim, znajdujących się na terytorium innego Państwa Członkowskiego, będzie odbywało się na podstawie dokumentu towarzyszącego zgodnie z art. 18 ust. 1 i 3 lub, jeśli zaistnieje taka sytuacja, zgodnie z art. 5 ust. 2.

TYTUŁ IV

Zwrot

Artykuł 22

1. W stosownych przypadkach, na prośbę podmiotu gospodarczego prowadzącego działalność gospodarczą, wyroby akcyzowe, które zostały dopuszczone do konsumpcji mogą podlegać zwrotowi podatku akcyzowego przez władze podatkowe Państwa Członkowskiego, w którym zostały one dopuszczone do konsumpcji w przypadku, kiedy nie są przeznaczone do konsumpcji w tym Państwie Członkowskim.

Państwa Członkowskie mogą odrzucić wniosek o zwrot podatku, jeżeli nie spełnia on ustalonych przez nie kryteriów poprawności.

2. Przy stosowaniu ust. 1, stosuje się następujące przepisy:

- a) przed wysyłką towarów, nadawca musi zwrócić się z prośbą o zwrot podatku akcyzowego do właściwych władz swojego Państwa Członkowskiego i dostarczyć dowód, że podatek akcyzowy został zapłacony. Jednakże właściwe władze nie mogą odmówić zwrotu wyłącznie na podstawie nie zgłoszenia dokumentu przygotowanego przez te same władze stwierdzającego, że wstępna zapłata została dokonana;
- b) przepływ towarów wymienionych w lit. a) będzie się odbywało na podstawie dokumentu określonego w art. 18 ust. 1;
- c) nadawca przedkłada właściwym władzom swojego Państwa Członkowskiego zwróconą kopię dokumentu wymienionego w lit. b) odpowiednio opisaną przez odbiorcę, która musi występować albo z dokumentem potwierdzającym, że podatek akcyzowy został pobrany w Państwie Członkowskim konsumpcji, albo musi zawierać następujące informacje:

- adres odnośnego urzędu podatkowy w Państwie Członkowskim przeznaczenia,

- datę przyjęcia deklaracji przez ten urząd razem z numerem sprawy lub numerem rejestru tej deklaracji;
- d) wyroby akcyzowe dopuszczone do konsumpcji w Państwie Członkowskim i w związku z tym posiadające oznaczenie podatkowe lub identyfikacyjne tego Państwa Członkowskiego, mogą kwalifikować się do zwrotu akcyzy przez władze podatkowe Państw Członkowskich, które wydały te oznaczenia podatkowe lub znaki identyfikacyjne pod warunkiem, że władze podatkowe Państwa Członkowskiego, które je wydało ustala, że oznaczenia te lub znaki zostały zniszczone.
3. W przypadkach wymienionych w art. 7 wymaga się, aby wysyłające Państwo Członkowskie zwrócić zapłacony podatek akcyzowy tylko w takim przypadku, jeżeli podatek akcyzowy został wcześniej zapłacony w Państwie Członkowskim przeznaczenia zgodnie z procedurą określoną w art. 7 ust. 5.

Jednakże, Państwa Członkowskie mogą odrzucić wniosek o zwrot podatku, jeżeli nie spełnia on ustalonych przez nie kryteriów poprawności.

4. W przypadkach wymienionych w art. 8 lit. b) Państwo Członkowskie wysyłki musi, na prośbę sprzedawcy, zwrócić zapłaconą podatek akcyzowy w przypadku, kiedy sprzedawca wystąpił o to zgodnie z procedurą określoną w art. 10 ust. 3.

Państwa Członkowskie mogą jednak odrzucić wniosek o zwrot podatku, jeżeli nie spełnia on ustalonych przez nie kryteriów poprawności.

W przypadkach, kiedy sprzedawca jest uprawnionym właścicielem składu, Państwa Członkowskie mogą zarządzić uproszczenie procedury zwrotu.

5. Władze podatkowe każdego Państwa Członkowskiego określają procedury kontrolne i metody odnoszące się do zwrotów dokonanych na ich terytorium. Państwa Członkowskie zapewnią, aby zwrot podatku akcyzowego nie przekroczył sumy faktycznie zapłaconej.

TYTUŁ V

Zwolnienia

Artykuł 23

1. Wyroby akcyzowe są zwolnione z podatku akcyzowego w przypadkach, kiedy są przeznaczone:
- na dostawy w ramach stosunków dyplomatycznych lub konsularnych,
 - dla międzynarodowych organizacji uznanych za takie przez władze Państwa Członkowskiego, w którym działają, oraz przez członków takich organizacji, w ramach ograniczeń i zgodnie z warunkami określonymi przez konwencje międzynarodowe ustanawiające takie organizacje lub w ramach uzgodnień między władzami centralnymi,
 - dla sił zbrojnych każdego państwa będącego członkiem Traktatu Północnoatlantyckiego innego niż Państwo Członkowskie, na terenie, którego podatek akcyzowy jest pobierany

a także dla sił zbrojnych wymienionych w art. 1 decyzji Rady 90/640/EWG⁵, na użytek tych sił, towarzyszącego personelu cywilnego lub do zaopatrzenia ich kasyn i stołówek,

- do konsumpcji zgodnie z porozumieniem zawartym z państwami nieczłonkowskimi lub organizacjami międzynarodowymi pod warunkiem, że takie porozumienie jest dopuszczalne lub dozwolone w związku ze zwolnieniem od VAT.

Zwolnienia te podlegają warunkom i ograniczeniom przewidzianym przez Państwo Członkowskie, w którym obowiązują, aż do momentu uchwalenia jednolitych zasad podatkowych. Przyznanie zwolnienia może zostać rozpatrzone zgodnie z procedurą zwrotu podatku akcyzowego.

2. Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji, może upoważnić każde Państwo Członkowskie do zawarcia porozumienia z państwem nieczłonkowskim lub organizacją międzynarodową, mogącego obejmować zwolnienia z podatku akcyzowego.

Państwo, pragnące zawrzeć takie porozumienie, przedstawi sprawę Komisji i dostarczy wszystkie podstawowe, konieczne informacje. Komisja poinformuje pozostałe Państwa Członkowskie w ciągu jednego miesiąca. Decyzję Rady uważa się za przyjętą, jeżeli, w ciągu dwóch miesięcy od poinformowania pozostałych Państw Członkowskich, sprawa nie zostanie przedstawiona Radzie.

3. Przepisy dotyczące podatku akcyzowego wymienione w następujących dyrektywach przestaną obowiązywać w dniu 31 grudnia 1992 r.:

- dyrektywa 74/651/EWG⁶,
- dyrektywa 83/183/EWG⁷,
- dyrektywa 68/297/EWG⁸.

4. Przepisy dotyczące podatku akcyzowego w odniesieniu do wzajemnych stosunków między Państwami Członkowskimi, określone w dyrektywie 69/169/EWG⁹, przestaną obowiązywać z dniem 31 grudnia 1992 r.

5. Do momentu, kiedy Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji, nie przyjmie przepisów prawa wspólnotowego odnośnie sklepów na pokładach statków i samolotów, Państwa Członkowskie mogą zachować swoje przepisy krajowe w tym zakresie.

TYTUŁ VI

⁵ Dz.U. nr L 349 z 13.12.1990, str. 19.

⁶ Dz.U. nr L 354 z 30.12.1974, str. 6. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 88/663/EWG (Dz.U. nr 382 z 31.12.1988, str. 40).

⁷ Dz.U. nr L 105 z 23.04.1983, str. 64. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 89/604/EWG (Dz.U. nr L 348 z 29.11.1989, str. 28).

⁸ Dz.U. nr L 175 z 25.07.1968, str. 15. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 85/347/EWG (Dz.U. nr L 183 z 16.07.1985, str. 22).

⁹ Dz.U. nr L 135 z 04.06.1969, str. 6. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/191/EWG (Dz.U. nr L 94 z 16.04.1991, str. 24).

Komitet ds. podatków akcyzowych

Artykuł 24

1. Komitet ds. podatków akcyzowych, zwany dalej „Komitetem”, udziela pomocy Komisji. Komitet składa się z przedstawicieli Państw Członkowskich a jej przewodniczącym jest przedstawiciel Komisji. Komitet ustala swój regulamin.
2. Działania konieczne do stosowania art. 7, 18 i 19 zostaną uchwalone zgodnie z procedurami określonymi w ust. 3 i 4.
3. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komisji projekt środków do przyjęcia. Komitet określi swoje zdanie na temat tego projektu w określonym terminie, który Przewodniczący może ustalić w zależności od pilności sprawy. Komitet podejmie decyzję większością głosów określoną w art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.
4.
 - a) Komisja przyjmie przewidziane środki, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.
 - b) Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja bezzwłocznie przedłoży Radzie wniosek w sprawie środków jakie powinny zostać objęte. Rada stanowi kwalifikowaną większością.

Jeśli Rada nie przyjęła żadnych środków w terminie trzech miesięcy od dnia, w którym dana sprawa została jej przedstawiona, Komisja przyjmuje proponowane środki chyba, że Rada zagłosowała zwykłą większością głosów przeciwko tym środkom.

5. Oprócz działań określonych w ust. 2, Komitet zleci zbadanie sprawy Przewodniczącemu albo z jego własnej inicjatywy, albo na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego odnośnie zastosowania przepisów prawa wspólnotowego dotyczących podatku akcyzowego, z wyjątkiem tych wymienionych w art. 30 niniejszej dyrektywy.

Artykuł 25

Państwa Członkowskie i Komisja zbadają i ocenią stosowanie przepisów prawa wspólnotowego dotyczących podatków akcyzowych.

TYTUŁ VII

Przepisy końcowe

Artykuł 26

1. Z zastrzeżeniem art. 8, do dnia 31 grudnia 1996 r. oraz na podstawie mechanizmu przeglądownego podobnego do tego wymienionego w art. 281 dyrektywy 77/388/EWG¹⁰, Dania zostaje upoważniona do stosowania szczególnych przepisów ustanowionych w ust. 2 i 3 odnośnie napojów alkoholowych i wyrobów tytoniowych w ramach ogólnego dostosowania stawek podatków akcyzowych.

¹⁰ Dz.U. nr L 145 z 13.06.1977, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 90/640/EWG (Dz.U. nr L 349 z 13.12.1990, str. 19).

2. Dania zostaje upoważniona do zastosowania następujących ograniczeń ilościowych:
 - prywatni podróżni wjeżdżający na teren Danii skorzystają z ulgi obowiązującej w dniu 31 grudnia 1992 r. na papierosy, cygaretki i tytoń oraz napoje alkoholowe,
 - podróżni stale zamieszkujący w Danii i przebywający poza granicami Danii przez okres krótszy niż obowiązujący w dniu 31 grudnia 1992 r. Skorzystają z ulg obowiązujących w dniu 31 grudnia 1992 r. obejmujących papierosy i napoje alkoholowe.
3. Dania może pobierać podatki akcyzowe i przeprowadzać niezbędne kontrole uwzględniające napoje alkoholowe, papierosy, cygaretki i tytoń.
4. Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji, podejmie decyzję o dostosowaniu stawek podatków akcyzowych oraz, biorąc pod uwagę ryzyko zakłócenia konkurencji, o zmodyfikowaniu przepisów tego artykułu lub, w razie potrzeby, o ograniczeniu okresu obowiązywania tych przepisów.

Artykuł 27

Przed dniem 1 stycznia 1997 r. Rada, stanowiąc jednomyślnie na podstawie sprawozdania Komisji, ponownie zbada przepisy art. 7-10 i, na podstawie wniosku Komisji po konsultacji z Parlamentem Europejskim, przyjmie konieczne zmiany.

Artykuł 28

Następujące przepisy stosuje się do dnia 30 czerwca 1999 r.:

1. Państwa Członkowskie mogą zwolnić wyroby akcyzowe dostarczane przez sklepy wolnocłowe, które są wywożone w osobistym bagażu podróżnych, korzystających z przelotu wewnątrzspółnotowego samolotem lub z rejsu statkiem do innego Państwa Członkowskiego.

Do celów tego przepisu:

- a) „*sklep wolnocłowy*” oznacza każdą firmę zlokalizowaną na terenie lotniska lub portu, która spełnia warunki określone przez właściwe władze państwowe, szczególnie na mocy ust. 3 tego artykułu;
- b) „*podróżujący do innego Państwa Członkowskiego*” oznacza każdego pasażera posiadającego stosowny dokument upoważniający go do podróży morskiej lub lotniczej stwierdzający, że bezpośredni cel podróży jest zlokalizowany w innym Państwie Członkowskim;
- c) „*wewnątrzspółnotowy przelot samolotem lub rejs statkiem*” oznacza każdą podróż, lotniczą lub morską, która zaczyna się na terenie Państwa Członkowskiego, natomiast miejsce zakończenia podróży znajduje się w innym Państwie Członkowskim.

Wyroby sprzedawane na pokładzie samolotu lub statku podczas wewnątrzspółnotowych usług pasażerskich są traktowane w taki sam sposób jak wyroby dostarczane przez sklepy wolnocłowe.

To zwolnienie znajdzie także zastosowanie do wyrobów dostarczanych przez sklepy wolnocłowe zlokalizowane na terenie jednego z dwóch terminali Tunelu pod Kanałem dla pasażerów posiadających stosowne dokumenty podróżne, uprawniające ich do przejazdu pomiędzy tymi dwoma terminalami.

2. Zwolnienia wymienione w ust. 1 stosuje się w stosunku do wyrobów w takich ilościach, które nie przekraczają limitów na jedną osobę lub na jedno przekroczenie granicy, które to limity są ustalone zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa wspólnotowego odnośnie przepływu się podróżujących między państwami trzecimi a Wspólnotą.
3. Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne do zagwarantowania, że zwolnienia przewidziane w tym artykule będą stosowane prawidłowo i bezpośrednio oraz do zapobiegania wszelkim możliwym obejściom, uchylaniu się i nadużyciom.

Artykuł 29

1. Państwa Członkowskie mogą zwolnić drobnych producentów win z wymogów tytułów II i III i z innych wymogów odnośnie przepływu i kontrolowania. W przypadku, gdy drobni producenci win sami realizują transakcje wewnątrzspółnotowe, poinformują odnośnie władze i zastosują się do wymogów określonych rozporządzeniem Komisji nr 986/89¹¹ z dnia 10 kwietnia 1989 r., w szczególności w zakresie rejestru wyrobów wychodzących i dokumentu towarzyszącego.

Termin „drobni producenci win” należy rozumieć w sensie osób produkujących średnio mniej niż 1 000 hl wina na rok.

2. Władze podatkowe Państwa Członkowskiego przeznaczenia będą informowane przez odbiorcę o otrzymywanych dostawach wina na podstawie dokumentu wymienionego w ust. 1 lub na podstawie odniesienia do tego dokumentu.
3. Państwa Członkowskie na zasadzie wzajemności podejmą działania konieczne do wprowadzenia kontroli wyrywkowych, które w razie potrzeby mogą być przeprowadzone przy zastosowaniu procedur komputerowych.

Artykuł 30

W dyrektywie 77/799/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. Tytuł otrzymuje brzmienie:

„Dyrektywa Rady, z dnia 19 grudnia 1977 r., dotycząca wzajemnej pomocy właściwych władz Państw Członkowskich w zakresie podatków bezpośrednich i pośrednich”.

¹¹ Dz.U. nr L 106 z 18.04.1989, str. 1. Rozporządzenie Rady ostatnio zmienione rozporządzeniem Rady (EWG) nr 592/91 (Dz.U. nr L 66 z 13.03.1991, str. 13).

2. W art. 1:

a) Ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Właściwe władze Państw Członkowskich, w zgodzie z przepisami niniejszej dyrektywy, udzielają sobie wszelkich informacji, które mogą im umożliwić dokonanie prawidłowego naliczenia podatku dochodowego i od kapitału oraz wszelkie informacje odnośnie naliczania następujących podatków pośrednich:

- podatku od wartości dodanej,
- podatku akcyzowego od olei mineralnych,
- podatku akcyzowego od alkoholi i napojów alkoholowych,
- podatku akcyzowego od wyrobów tytoniowych.”

b) Ust. 5 otrzymuje brzmienie w odniesieniu do Danii, Grecji, Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Portugalii:

„w Danii:

- Skatteministeren lub upoważniony przedstawiciel;

w Grecji:

Υπουργός Οικονομικών lub upoważniony przedstawiciel;

w Zjednoczonym Królestwie:

- Komisarze Celni i Akcyzowi lub upoważniony przedstawiciel odnośnie informacji dotyczących podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego,
- Komisarze Irlandzkiego urzędu podatkowego lub upoważniony przedstawiciel w zakresie wszystkich innych informacji;

w Portugalii:

- O Ministro das Financas lub upoważniony przedstawiciel.”

Artykuł 31

1. Nie później niż do dnia 1 stycznia 1993 r. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do dostosowania się do niniejszej dyrektywy.

Jednakże, w odniesieniu do art. 9 ust. 3 Królestwo Danii jest upoważnione do wprowadzania przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych wymaganych do dostosowania się do tych przepisów najpóźniej do dnia 1 stycznia 1993 r.

Środki przyjęte przez Państwa Członkowskie powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie poinformują Komisję o ważnych przepisach prawa krajowego, które przyjmą w celu dostosowania się do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 32

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 lutego 1992 r.

W imieniu Rady

Vitor MARTINS

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY 2003/93/WE

z dnia 7 października 2003 r.

zmieniająca dyrektywę Rady 77/799/EWG dotyczącą wzajemnej pomocy właściwych władz Państw Członkowskich w obszarze podatków bezpośrednich i pośrednich

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 93 i 94,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W celu zwalczania uchylania się od podatku od wartości dodanej (VAT) niezbędne jest wzmocnienie współpracy między administracjami podatkowymi we Wspólnocie oraz między tymi administracjami a Komisją, zgodnie ze wspólnymi zasadami.
- (2) W tym celu rozporządzenie Rady (EWG) nr 218/92⁴, które uzupełniło, w odniesieniu do VAT, system współpracy ustanowiony na mocy dyrektywy Rady 77/799/EWG z dnia 19 grudnia 1977 r. dotyczącej wzajemnej pomocy właściwych władz Państw Członkowskich w obszarze podatków bezpośrednich i pośrednich⁵, zostało zastąpione rozporządzeniem Rady (WE) nr 1798/2003 z dnia 7 października 2003 r. w sprawie współpracy administracyjnej w zakresie podatku od wartości dodanej oraz uchylającym rozporządzenie (EWG) nr 218/92⁶. Rozporządzenie (EWG) nr 218/92 określa wszystkie przepisy odnoszące się do współpracy administracyjnej w zakresie VAT, z wyjątkiem wzajemnej pomocy przewidzianej w dyrektywie Rady 76/308/EWG z dnia 15 marca 1976 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy dochodzeniu roszczeń odnoszących się do niektórych opłat, cel, podatków i innych środków⁷.
- (3) Zakres wzajemnej pomocy ustanowiony w dyrektywie 77/799/EWG musi być rozszerzony na opodatkowanie składek ubezpieczeniowych, określone w dyrektywie 76/308/EWG w celu lepszej ochrony interesów finansowych Państw Członkowskich oraz neutralności rynku wewnętrznego.

¹ Dz.U. C 270 E z 25.9.2001, str. 96.

² Dz.U. C 284 E z 21.11.2002, str. 121.

³ Dz.U. C 80 z 3.4.2002, str. 76.

⁴ Dz.U. L 24 z 1.2.1992, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 792/2002 (Dz.U. L 128 z 15.5.2002, str. 1).

⁵ Dz.U. L 336 z 27.1.1977, str. 15. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

⁶ Dz.U. L 264 z 15.10.2003, str. 1.

⁷ Dz.U. L 73 z 19.3.1976, str. 18. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2001/44/WE (Dz.U. L 175 z 28.6.2001, str. 17).

(4) Dlatego dyrektywa 77/799/EWG powinna zostać odpowiednio zmieniona,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 77/799/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. tytuł otrzymuje brzmienie:

„Dyrektywa Rady 77/799/EWG z dnia 19 grudnia 1977 r. dotycząca wzajemnej pomocy właściwych władz Państw Członkowskich w obszarze podatków bezpośrednich, niektórych podatków akcyzowych oraz opodatkowania składek ubezpieczeniowych”;

2. w art. 1 ust. 1 tiret pierwsze otrzymuje brzmienie:

„- opodatkowanie składek ubezpieczeniowych określonych w art. 3 tiret szóste dyrektywy Rady 76/308/EWG,”;

2(a) w art. 1 ust. 5 sformułowanie po wyrazach „w Zjednoczonym Królestwie” otrzymuje brzmienie:

„The Commissioners of Customs and Excise lub upoważniony przedstawiciel w zakresie wymaganych informacji dotyczących podatków od składek ubezpieczeniowych oraz podatku akcyzowego.

The Commissioners of Inland Revenue lub upoważniony przedstawiciel w zakresie wszystkich innych informacji.”;

2(b) w art. 1 ust. 5 sformułowanie po wyrazach „we Włoszech” otrzymuje brzmienie:

„Il ministro dell'economia e delle finanze lub upoważniony przedstawiciel.”

3. w art. 7 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wszystkie informacje podane do wiadomości Państw Członkowskich na mocy niniejszej dyrektywy, są w tym Państwie zachowane w tajemnicy w taki sam sposób, jak informacje otrzymane na mocy ustawodawstwa krajowego. W każdym przypadku informacje te:

- mogą być udostępniane tylko tym osobom, które zajmują się bezpośrednio naliczaniem podatku lub kontrolą administracyjną naliczania podatku,
- mogą być podane do wiadomości tylko w związku z postępowaniem sądowym lub administracyjnym pociągającym za sobą nałożenie sankcji w celu dokonania naliczenia podatku albo przeglądu naliczenia podatku lub też odnoszące się do takiego naliczenia podatku lub jego przeglądu oraz tylko osobom, które bezpośrednio uczestniczą w takim postępowaniu; jednakże informacje te mogą być ujawnione podczas jawnych przesłuchań lub w orzeczeniach, jeżeli właściwy

organ Państwa Członkowskiego przekazujący informacje nie wniesie żadnych zastrzeżeń,

- w żadnym wypadku informacje te nie są wykorzystywane w celach innych niż podatkowe lub w związku z postępowaniem sądowym lub administracyjnym pociągającym za sobą nałożenie sankcji w celu dokonania naliczenia podatku albo przeglądu naliczenia podatku lub też odnoszące się do takiego naliczenia podatku lub jego przeglądu.

Ponadto, Państwa Członkowskie mogą postanowić, że informacje określone w akapicie pierwszym mają być wykorzystane do naliczenia innych opłat, ceł, podatków objętych art. 2 dyrektywy 76/308/EWG*.

*Dz.U. L 73 z 19.3.1976, str. 18.”

Artykuł 2

Odniesienia dokonane do dyrektywy 77/799/EWG w zakresie podatku od wartości dodanej (VAT) są rozumiane jako odniesienia do rozporządzenia (WE) nr 1798/2003.

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 31 grudnia 2003 r. i niezwłocznie powiadamią o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Państwa Członkowskie określą sposoby dokonywania takiego odniesienia.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 7 października 2003 r.

W imieniu Rady

G. TREMONTI

Przewodniczący

LISTA PRZEKAZANYCH DOKUMENTÓW
DO
PROJEKTU USTAWY
O ZMIANIE USTAWY – ORDYNACJA PODATKOWA
ORAZ O ZMIANIE USTAWY O KONTROLI SKARBOWEJ

przyjętego przez Radę Ministrów
w dniu 3 lutego 2004 r.

1.	Deklaracja dotycząca dostosowawczego charakteru projektu ustawy wraz z uzasadnieniem jego dostosowawczego charakteru
2.	Projekt ustawy wraz z uzasadnieniem
3.	Zestawienie przepisów dostosowujących projektowanej ustawy z odpowiednimi przepisami Unii Europejskiej (tabela zgodności)
4.	Opinia Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej wydana dnia 4 lutego 2004 r.
5.	Tłumaczenie następujących aktów prawa Unii Europejskiej: 5.1. Dyrektywa Rady 77/799/EWG z dnia 19 grudnia 1977 r. dotycząca wzajemnej pomocy właściwych władz Państw Członkowskich w dziedzinie podatków bezpośrednich 5.2. Dyrektywa Rady 79/1070/EWG z dnia 6 grudnia 1979 r. zmieniająca dyrektywę 77/799/EWG dotyczącą wzajemnej pomocy właściwych władz Państw Członkowskich w obszarze podatków bezpośrednich 5.3. Dyrektywa Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów podlegających podatkowi akcyzowemu, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania 5.4. Dyrektywa Rady 2003/93/WE z dnia 7 października 2003 r. zmieniająca dyrektywę Rady 77/799/EWG dotyczącą wzajemnej pomocy właściwych władz Państw Członkowskich w obszarze podatków bezpośrednich i pośrednich